

● **cinema tricolor, η μεγάλη δύναμη
στο ευρωπαϊκό σινεμά**

**στα φεστιβάλ του κόσμου:
από το Ρότερνταμ στο Βερολίνο** ●

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Απρίλιος 2006 • Τεύχος 185

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

editorial

Επιμένοντας γαλλικά

Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, η Γαλλία τους τελευταίους μήνες πρωταγωνιστεί στις ειδήσεις χάρη σε ένα αεράκι ατίθασο που εξακολουθεί να φυσά σ' αυτή τη χώρα για αιώνες, σε ένα πνεύμα ανήσυχου που εξακολουθεί να διαπνέει τους κατοίκους της που δεν εφησυχάζουν απέναντι σε ένα μέλλον περίεργο, σκοτεινό πολλές φορές, ισοπεδωτικό. Είναι εντυπωσιακό αυτό που συμβαίνει σε αυτή την ένδοξη χώρα της παλιάς Ευρώπης. Εκεί που λες πως έπιασε πάτο, κάτι συμβαίνει και τραβά μπροστά. Δείτε το σινεμά της. Σε μια εποχή που το ευρωπαϊκό σινεμά κοιτάζει αμήχανο την παντοκρατορία του Χόλιγουντ και εκτός από αποσπασματικά ψήγματα στο Βορρά, την Ισπανία και, που και που, τη Βρετανία, το Γαλλικό σινεμά θριαμβεύει. Οι ταινίες που θα δείτε τις επόμενες μέρες στο Φεστιβάλ Γαλλόφωνου κινηματογράφου είναι αποδείξεις μιας διαρκούς άνοιξης, σε ένα ευρωπαϊκό φθινόπωρο έμπνευσης. Το Πρώτο Πλάνο που κρατάτε στα χέρια σας, σε τούτη τη νέα του ανανεωμένη εκδοχή, θα είναι μαζί σας κάθε μήνα με όλες τις δραστηριότητες του Φεστιβάλ κινηματογράφου και στήλες έγκριτων κριτικών, αλλά και νέων σινεφίλ bloggers που θα αποτυπώνουν στα κείμενα τους σκέψεις για το σινεμά και τις επιδράσεις του στη ζωή. Καλή ανάγνωση.

Δέκα μέρες στον κόσμο

της Δήμητρας Βοζίκη

Οι αίθουσες του 8ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης-Εικόνας του 21ου αιώνα γέμιζαν κάθε μέρα ασφυκτικά. Είδα πολλούς ανθρώπους να βγαίνουν από την σκοτεινή αίθουσα με μάτια φωτισμένα, που υποδήλωναν ότι μόλις είχαν παρακολουθήσει κάτι διαφορετικό, μακριά από ό,τι έχουν συνηθίσει να βλέπουν. Τα νούμερα είναι εντυπωσιακά. Πάνω από 30.000 θεατές άνοιξαν τα μάτια τους και είδαν τον κόσμο μας αλλιώς. Αναρίθμητες εικόνες ξεδιπλώθηκαν μπροστά μας, παρουσιάζοντας μία άλλη εκδοχή της πραγματικότητας. Δεν έχει σημασία αν ήταν χαρούμενες, σκληρές, αστείες ή τραγικές, διότι πάνω απ' όλα ήταν αληθινές. Μέσα από το φακό των δημιουργών των 184 ντοκιμαντέρ, ταξιδέψαμε σε χώρες μακρινές, σε συνθήκες διαφορετικές, ήρθαμε αντιμέτωποι με εκδοχές της πραγματικότητας που μας σόκαραν, λάβαμε γνώση για πράγματα που γίνονται για εμάς χωρίς εμάς.

Μετά από 10 ημέρες τόσο γεμάτες, απομονώνω εικόνες, στιγμές, ανθρώπους και συναισθήματα.

• **Ό,τι πιο ενδιαφέρον είδα:** Η αποκαλυπτική ταινία τεκμηρίωσης **Ταΐζουμε τον κόσμο**, ο σκηνοθέτης της οποίας, Έρβιν Βάγκενχοφερ, κατάφερε να διεισδύσει στον κόσμο παραγωγής τροφίμων και να αλιεύσει συγκλονιστικές πληροφορίες και εικόνες.

• **Ό,τι πιο ανθρώπινο είδα:** Η **Οδός Μπερτς 51**, αυτό που ονομάζουμε «βγαλμένη από την ζωή»! Η ιστορία του μεσήλικα «πρωταγωνιστή» αλλά και σκηνοθέτη Νταγκ Μπλοκ, ο οποίος στα 50 του χρόνια, εξαιτίας του θανάτου της μητέρας του, έρχεται αντιμέτωπος με οικογενειακά μυστικά που ανατρέπουν την εικόνα που είχε για τους γονείς του τόσα χρόνια.

• **Ό,τι πιο αποκαλυπτικό είδα:** Το κατά κάποιους σκληρό **Γκίτμο - Οι νέοι κανόνες του πολέμου** των Έρικ Γκαντίνι και Ταρίκ Σαλέχ, εμένα με συγκλόνισε. Μπροστά μας ξεδιπλώθηκαν οι συνθήκες κράτησης στο στρατόπεδο του Γκουαντάμο αλλά και τα συμπεριφέροντα των πολεμικών εργολαβιών που κρύβονται πίσω από αυτό.

• **Ό,τι πιο πραγματικό είδα:** **Άγνωστος λευκός άνδρας**, μία ταινία τεκμηρίωσης που μας θύμισε το μυθοπλαστικό **Memento**. Ένα πρωί όπως όλα τα άλλα, ο χρηματιστής Νταγκ Μπρους πάει στη δουλειά του με το μετρό. Ξαφνικά όλα μαυρίζουν γύρω του. Δεν θυμάται το όνομα του, δεν θυμάται που δουλεύει, δεν θυμάται ποιοι είναι οι φίλοι του. Ο σκηνοθέτης Ρούπερτ Μάρεϊ, φίλος του Νταγκ, παρακολουθεί την οδύσσεια του, από την απώλεια μνήμης στην σταδιακή επανάκτησή της.

• **Ό,τι πιο «φευγάτο» είδα:** **Χώμα αγαπημένο** του Τάγκαρτ Σίγκελ. Η αστεία αλλά συνάμα συγκλονιστική ιστορία του εκκεντρικού αγρότη Τζον Πίτερσον. Πολύ προσωπικές συνεντεύξεις και ιδιαίτερα ενδιαφέρον αρχαιολογικό υλικό.

1 ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Απρίλιος 2006 • Τεύχος 185

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ
protoplano@filmfestival.gr

Εκδότης • **Δέσποινα Μουζάκη**
Διευθυντής • **Γιώργος Τούλας**
Αρχισυντάκτρια • **Τζένη Παυλίδου**

Συντάκτες Τεύχους
Λευτέρης Αδαμίδης • Δήμητρα Βοζίκη • Αλέξης Δερμεντζόγλου
Μελίνα Μελικίδου • Δημοσθένης Ξιφιλίνος
Κωνσταντίνος Σαμαράς • Κία Τζήμου

Φωτογραφίες
Έφη Τσακρακλίδου

Αρχικός Σχεδιασμός
Dolphins

Παραγωγή
ΜΟΥΓΚΟΣ - ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

• **Ό,τι πιο χρήσιμο άκουσα:** Οι 6 συν 1 συμβουλές προς «ναυτιλλομένους» (δηλ. δημιουργούς ταινιών τεκμηρίωσης) του Γιαν Ρόφεκαμπ, διευθυντή μίας από τις μεγαλύτερες εταιρίες διανομής ντοκιμαντέρ, της «Film Transit International»: «Κάθε επίδοξος σκηνοθέτης ντοκιμαντέρ, πριν ξεκινήσει την κινηματογράφηση οφείλει να απαντήσει στις εξής ερωτήσεις: 1. Ποιο είναι το κεντρικό θέμα; 2. Οι ήρωες - κεντρικοί χαρακτήρες έχουν ενδιαφέρον; 3. Πρόκειται για μια ιστορία με αρχή, μέση, τέλος; 4. Οι ήρωες συγκινούν το κοινό; 5. Η ταινία φέρει εμφανώς τη σφραγίδα του δημιουργού της; 6. Τροφοδοτεί τον προβληματισμό;» Το έβδομο ερώτημα του Ρόφεκαμπ ήταν αποφασιστικό: «Είναι μια ταινία αρκετά πρωτότυπη ώστε να αχρηστεύει όλα τα προηγούμενα ερωτήματα»;

• **Ό,τι πιο αληθινό άκουσα:** Ο Γιώργος Αυγερόπουλος του γνωστού σε όλους μας «Εξάντα», είπε στην συνέντευξη τύπου που έδωσε: «Είναι αδύνατον να εξασφαλισθεί η απόλυτη ουδετερότητα μεταξύ πηγής και τελικού αποδέκτη, κι αυτό γιατί μεταξύ τους μεσολαβεί πάντα κάποιος τρίτος. Αυτό όμως που πρέπει όλοι να έχουμε στο πίσω μέρος του μυαλού μας, είναι ότι η αλήθεια δεν είναι ούτε μαύρη ούτε άσπρη, αλλά γκριζα».

• **Ό,τι πιο ουσιαστικό άκουσα:** Ο Δανός Γιον Μπανγκ Κάρλσεν, είπε μεταξύ άλλων «Δεν θέλω να είμαι όμηρος της αληθινής ζωής, θέλω να είμαι σε θέση να δημιουργώ ακριβείς εικόνες και καταστάσεις. Γιατί πιστεύω ότι το ντοκιμαντέρ είναι απλώς ένας διαφορετικός τρόπος για να αφηγηθείς ιστορίες. Έτσι, όταν βγαίνω στον κόσμο και ανακαλύπτω τα μικρά θραύσματα της ζωής και τα συρράπνω, αισθάνομαι ελεύθερος».

• **Ό,τι πιο ανατρεπτικό άκουσα:** «Ποτέ δεν κινηματογραφήω περισσότερο από 10 λεπτά την ημέρα. Μπορεί κανείς ν' ανησυχεί ότι θα συμβεί κάτι σημαντικό και δεν θα το έχει στην κάμερα, αλλά στην πραγματικότητα αρκεί να παρακολουθείς και όταν συμβεί κάτι δεν έχεις παρά να το τραβήξεις. Άλλωστε στην πραγματική ζωή μια ουσιαστική συζήτηση δεν διαρκεί περισσότερο από 10 λεπτά και τα πράγματα εκτυλίσσονται γρήγορα όταν αρχίσουν να συμβαίνουν», τόνισε η Κιμ Λοντζινότο.

• **Ό,τι πιο ειλικρινές άκουσα:** Τα λόγια του Λάκη Παπαστάθη για την επέτειο των 30 χρόνων του «Παρασκηνίου»: «Συναντήσαμε αμέτρητες δυσκολίες όλα αυτά τα χρόνια, αλλά δεν πτοηθήκαμε. Κάναμε επιλογές στα πρόσωπα που παρουσιάζαμε στην εκπομπή, όποιο και να ήταν το κόστος. Πιστεύουμε όμως ότι ακριβώς για αυτόν το λόγο δικαιωθήκαμε».

Θα μπορούσε αυτός ο ιδιότυπος απολογισμός να γεμίσει πολλές σελίδες. Οφείλω όμως να σταματήσω εδώ και έτσι πράττω. Σας χαμογελάω και κρατάω γερά ό,τι είδα, άκουσα και ένιωσα!

Highlights

- Ο Γιώργος Αυγερόπουλος και ο Στέλιος Κούλογλου σε κεφάτη διάθεση στην συναυλία των ONIRAMA στο Μύλο.
- Η ζεστή και χαλαρή ατμόσφαιρα στο «Just Talking» κάθε απόγευμα στο «Δωμάτιο με Θέα».
- Το εργαστήριο ψηφιακής παραγωγής του Πίτερ Γουιντόνικ.
- Η χαμογελαστή και τόσο προσιτή Βαντάνα Σίβα, η ζωή και το έργο της οποίας θα έπρεπε να αποτελέσουν υπόδειγμα για όλους μας.
- Την συγκίνηση του Κίμωνα Τσακίρη όταν παρέλάμβανε το Βραβείο Κοινού EPT 3 - άνω των 45', για την ταινία του «Sugar Town-Οι γαμπροί».
- Οι αναμνήσεις και η νοσταλγία που ξύπνησαν στις καρδιές όλων στη συναυλία του ελληνικού προγράμματος «Κι αν είναι ροκ μην τους φοβάστε!» με τους Μαρίζα Κωκ, Θανάση Γκαϊφίλια και πολλούς άλλους.
- Τα μικρά μυστικά που μας αποκάλυψαν στα Masterclasses η Κιμ Λοντζινότο και ο Γιον Μπανγκ Κάρλσεν.
- Το πάρτυ στο «Boutique», όπου ο Peter Hook μας έκανε να χορεύουμε μέχρι το πρωί.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΟΥ 80Υ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

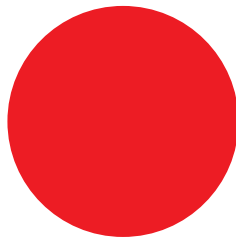
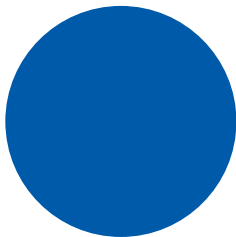
ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΟΙΝΟΥ EPT 3

1. Η ελληνική παραγωγή που κέρδισε το Βραβείο Κοινού άνω των 45' και το χρηματικό έπαθλο των 3.000€: **Sugar Town - Οι Γαμπροί**, σε σκηνοθεσία Κίμωνα Τσακίρη.
2. Η ξένη παραγωγή που κέρδισε το Βραβείο Κοινού άνω των 45' και το χρηματικό έπαθλο των 3.000€: **18 Κιλά Αγάπη (39 Pounds of Love)** από τις ΗΠΑ, σε σκηνοθεσία Ντάνι Μένκιν.
3. Το Βραβείο Κοινού για ελληνική παραγωγή κάτω των 45' και το χρηματικό έπαθλο των 1.500€ απενεμήθη εξ ημισείας στις ταινίες: **Τάκης Ζενέτος-Πορτρέτα και Διαδρομές ελλήνων αρχιτεκτόνων**, σε σκηνοθεσία Γιώργου Παπακωνσταντίνου και **Κλέων Κραντονέλλης-Πορτρέτα και Διαδρομές ελλήνων αρχιτεκτόνων**, σε σκηνοθεσία Άγγελου Κοβότσου.
4. Η ξένη παραγωγή που κέρδισε το Βραβείο Κοινού κάτω των 45' και το χρηματικό έπαθλο των 1.500€: **Svyato** από τη Ρωσία, σε σκηνοθεσία Βίκτορ Κοσακόφσκι.

ΒΡΑΒΕΙΑ FIPRESCI

1. Για ελληνική παραγωγή στην ταινία **Γιάννης Μόραλης**, σε σκηνοθεσία Στέλιου Χαλαμπόπουλου.
2. Για ξένη παραγωγή στην ταινία **Τα θραύσματα του Ιράκ (Iraq in Fragments)** από τις ΗΠΑ, σε σκηνοθεσία Τζέιμς Λόνγκκλεϊ.

Τώρα που τα φώτα έσβησαν, που οι καλεσμένοι επέστρεψαν στις πόλεις τους, που το μυαλό έχει γεμίσει με εικόνες και ερεθίσματα. Τώρα που γυρίζουμε στην καθημερινότητα, κλείνω τα μάτια και στο πρόσωπό μου διαγράφεται ένα πλατύ χαμόγελο και νιώθω να με κυριεύει μία βαθιά αισιοδοξία. Μία αισιοδοξία, βασισμένη σε γεγονότα.

7ο φεστιβάλ γαλλόφωνου κινηματογράφου

ΑΘΗΝΑ: 30 Μαρτίου-9 Απριλίου 2006

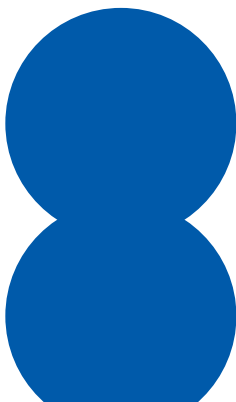
Αττικόν Cinemax Class

Απόλλων Filmcenter

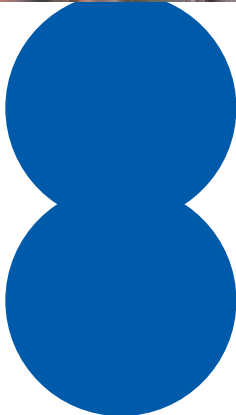
Auditorium του Γαλλικού Ινστιτούτου Αθηνών

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6-12 Απριλίου 2006

Αίθουσες Ολύμπιον και Παύλος Ζάννας

Οι ρώσικες κούκλες

french touch

Aποτελεί το βαρόμετρο του ευρωπαϊκού σινεμά, το αντίπαλον δέος στην παντοκρατορία του Χόλιγουντ, το αγκυροβόλι των εμικρέ καλλιτεχνών του κόσμου. Χαμηλόφωνο, γκροτέσκο, αφαιρετικό αλλά και φλύαρο, το γαλλικό σινεμά του σήμερα αφουγκράζεται τους ήχους των πόλεων, καταγγέλλει την εξουσία, γελά με τα κατώματα της μπουρζουαζίας και δεν ξεχνά ποτέ τον Μάν του '68...

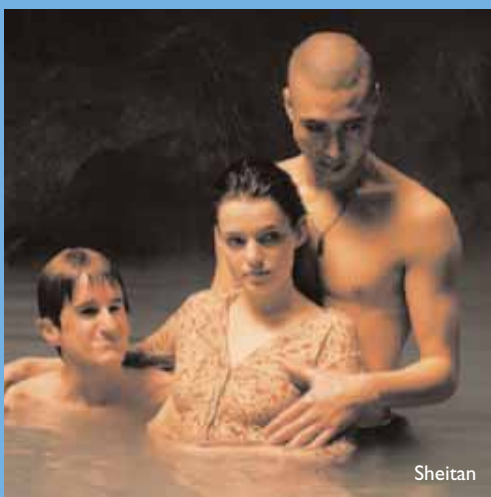
Καινοτόμο αλλά και βολεμένο σε στερέτυπα, σε κινηματογραφικά

Στα όνειρά σου

Προσοχή: Έργα!

Sheitan

Θα τα πούμε το βράδι

φεστιβάλ αλλά και σε πετυχημένες συνταγές, παρουσιάζει διαφορετικές όψεις. Όψεις συχνά αντικρουόμενες, που αντηχούν ωστόσο το μεγάλο του ατού: την πολύ - πολιτισμικότητα, το δικαίωμα στο διαφορετικό.

Ταινίες που έρχονται από αντίθετες κατευθύνσεις και από διαφορετικές γενιές στέκονται πλάι πλάι στις αίθουσες της Γαλλίας και διεκδικούν την προσοχή του κοινού. «Cinema d' auteur» δίπλα σε σουζεδιάρικες περιπέτειες αξίας πολλών εκατομμυρίων. Ανάλαφρες σαν σαντιγί κωμωδίες κοντά σε ρεαλιστικά σχεδόν ντοκιμενταρίστικα δράματα της εργατικής τάξης. Οι γειτονιές στην Καζαμπλάνκα, ο μελαγχολικός Βορράς, το ρομαντικό Παρίσι, τα σκληρά γκέτο, η ηλιόλουστη Αϊτή...

Το 7ο Φεστιβάλ Γαλλόφωνου Κινηματογράφου που διοργανώνεται σε συνεργασία με το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και ταξιδεύει γι' άλλη μια χρονιά – μετά την Αθήνα – στην Θεσσαλονίκη (6 έως 12 Απριλίου, «Οδύμπιον» και «Παύλος Ζάννας»), μιλάει τη γλώσσα των απανταχού σινεφίλ και συγκεντρώνει σε μερικές ημέρες πολλούς ενδιαφέροντες προορισμούς. Bon voyage!

της Μελίνας Μελικίδου

Διοργάνωση:

- Γαλλική Πρεσβεία στην Ελλάδα
- Γαλλικό Ινστιτούτο Αθηνών

Με τη συνεργασία:

- Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Υποστηρικτές:

- Unifrance
- Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου
- 2-1-0 FILMS
- AUDIOVISUAL
- FILMTRADE
- ODEON
- PLAYTIME
- PROOPTIKI
- ROSEBUD

C.R.A.Z.Y.

Ένας χειμώνας χωρίς φωτιά

Το κάλεσμα του Νότου / Vers le sud

Σκηνοθεσία: Laurent Cantet. Παίζουν: Charlotte Rampling, Karen Young, Louise Portal

Στη ρημαγμένη από τη φτώχεια και την καταπίεση Αϊτή, μία παρέα νεαρών αγοριών χαρίζουν στιγμές ξεγνοιασιάς σε τρεις αμερικανίδες τουρίστριες. Στον κήπο της τουριστικής Εδέμ, ο πνέμορφος δεκαοκτάχρονος Legba προβάλλει ως μήλον της έριδος.

Ο πρωτοεμφανιζόμενος Ménothy César απέσπασε το βραβείο «Marcello Mastroianni» στο τελευταίο Φεστιβάλ της Βενετίας. Στους υπόλοιπους ρόλους συναντάμε την Karen Young («Οι Σοπράνος»), τη Louise Portal (**Η επέλαση των βαρβάρων**) και τη Charlotte Rampling.

Βασιλική Ζωή! / Palais Royal!

Σκηνοθεσία: Valérie Lemerrier. Παίζουν: Valérie Lemerrier, Lambert Wilson, Catherine Deneuve
Μία απλή, καθηγήτρια ορθοφωνίας παντρεύεται το μικρό γιο του βασιλιά και όταν ο ηγεμόνας πεθαίνει, στέφεται βασίλισσα, χωρίς να το επιθυμεί. Στο παλάτι όπου αναγκάζεται πλέον να ζει, ανακαλύπτει πως η καθημερινή ζωή μέσα στην πολυτέλεια δεν είναι καθόλου διασκεδαστική. Η γνωστή ηθοποιός Valérie Lemerrier σε μεγάλα κέφια έγραψε, σκηνοθέτησε και πρωταγωνίστησε σε αυτή την ξέφρενη κωμωδία για τον κόσμο των εστεμμένων.

Όταν η θάλασσα φουσκώνει Quand la mer monte

Σκηνοθεσία: Yolande Moreau, Gilles Porte. Παίζουν: Yolande Moreau, Wim Willaert, Olivier Gourmet

Η Irène κάνει περιοδεία στη Βόρεια Γαλλία, παρουσιάζοντας ένα one woman show. Όταν θα γνωρίσει τον Dries, η ιστορία της αγάπης τους θα αλλάξει την ίδια και την παράστασή της...

Ένα νοσταλγικό road-movie, η ταινία αποτελεί την πρώτη σκηνοθετική δουλειά της Yolande Moreau, μιας από τις πιο γνωστές κωμικούς της Γαλλίας (θα την θυμάστε από το ρόλο της θυρωρού στην **Αμελί**).

Δεν είμαι εδώ για να με αγαπήσουν Je ne suis pas la pour être aimée

Σκηνοθεσία: Stéphane Brizé. Παίζουν: Patrick Chesnais, Anne Consigny, Georges Wilson

Ο Ζαν Κλοντ, 50 χρονών, δικαστικός κλητήρας, έχει προ πολλού εγκαταλείψει την ιδέα ότι η ζωή μπορεί να τον ξαφνιάσει ευχάριστα. Μέχρι την ημέρα που επιτρέπει στον εαυτό του να ανοίξει

την πόρτα μίας σχολής ταγκό... Ο Stéphane Brizé παρατηρεί έναν άνθρωπο σε μια ευάλωτη στιγμή της ζωής του, να στροβιλίζεται στη μουσική των Gotan Project... Ο τίτλος της ταινίας, μοιάζει να σημαίνει ακριβώς το αντίθετο από αυτό που δηλώνει.

Τα λέμε το βράδυ / A ce soir

Σκηνοθεσία: Laure Dutilleul. Παίζουν: Sophie Marceau, Antoine Chappey, Fabio Zenoni

Ο Μανουέλ, ο γιατρός του χωριού πεθαίνει. Η οδύνη του πένθους θα ξεφύγει από κάθε έλεγχο, όταν η σύζυγός του Νέλι αρνείται να παραδώσει τη σωρό του στο γραφείο κηδειών.

Πώς πενθούμε κάποιον όταν είμαστε θυμωμένοι μαζί του; Ευρηματική αλλά και προσωπική, η πρώτη ταινία της Laure Dutilleul προσπαθεί απεγνωσμένα να δώσει την απάντηση, ενώ χαρίζει στην Σοφί Μαρσό έναν συγκλονιστικό ρόλο.

Στα Όνειρα σου / Dans tes rêves

Σκηνοθεσία: Denis Thybaud. Παίζουν: Disiz La Peste, Blandine Bury, Vincent Elbaz

Ο Ιξ είναι ένας ένας πολλά υποσχόμενος νέος ράπερ, περιορισμένος όμως στους δρόμους της γειτονιάς του. Με την υποστήριξη του κομμωτή Κεζ και παρά την επιθυμία της μητέρας του να τον δει τακτοποιημένο στο ταχυδρομείο, προσπαθεί να διεισδύσει στη μουσική βιομηχανία.

Η γαλλική εκδοχή του «8 mile» παρουσιάζεται ως μια ανθρώπινη διαδρομή στην κοινωνία του σήμερα παρά ως μια περιθωριοποιημένη ταινία πάνω σ' ένα μουσικό είδος.

Τα Παιδιά / Les Enfants

Σκηνοθεσία/Σενάριο: Christian Vincent. Παίζουν: Gérard Lanvin, Karin Viard, Briec Quiniou

Η Ζαν και ο Πιέρ είναι ένα νέο ζευγάρι, και οι δύο διαζευγμένοι, που έχουν από δύο παιδιά ο καθένας από τον προηγούμενο γάμο τους. Καθώς η σχέση τους προχωρά, ανακαλύπτουν πως τίποτε δεν είναι εύκολο αν ζεις με τα παιδιά του άλλου...

Δέκα χρόνια μετά την ταινία «La Séparation», ο Christian Vincent δίνει μια καινούρια κινηματογραφική εκδοχή του μυθιστορήματος του Dan Franck. Αφορμή να ανακαλύψετε ένα καταπληκτικό κείμενο αλλά και την νέα ηθοποιό Karin Viard.

Πρώτη Σειρά Πλατεία Fauteuils D'Orchestre

Σκηνοθεσία: Danièle Thompson. Παίζουν: Cécile de France, Albert Dupontel, Valérie Lemerrier

Μία διάσημη ηθοποιός, ένας χαρισματικός πιανίστας, ένας συλλέκτης και μία νεαρή από την επαρχία θα γνωριστούν συμπτωματικά όταν συναντηθούν κάποιο βράδυ, μαζί με τους συνοδούς τους, στο «Café des Théâtres». Διασκεδαστική κομεντί γεμάτη ανατροπές και με τον Σίντνεϊ Πόλακ σε ρόλο έκπληξη.

Προσοχή: Έργα / Travaux

Σκηνοθεσία: Brigitte Rouan. Παίζουν: Carole Bouquet, Jean-Pierre Castaldi, Aldo Maccione
Η Σαντάλ Λετελιέ είναι μία εκκεντρική δικηγόρος με άστατη προσωπική ζωή. Για να ξεφορτωθεί έναν πελάτη που την έχει ερωτευτεί, αποφασίζει να κάνει εργασίες ανακαίνισης στο σπίτι της, έτσι ώστε να το καταστήσει... απροσπέλαστο.
Κοινωνικό παραμύθι με την star Carole Bouquet σε αβανταδόρικο ρόλο και πλάι της τον Aldo Maccione, ηθοποιό που καθιερώθηκε σε ρόλους Λατίνου εραστή και έχει να εμφανιστεί στο γαλλικό κινηματογράφο από το 1989.

Φίλοι για πάντα

Les Bronzés 3 - Amis pour la vie

Σκηνοθεσία: Patrice Leconte. Παίζουν: Thierry Lhermitte, Gérard Jugnot, Josiane Balasko
Το 1978, ο Ποπαϊ, ο Ζιζί, ο Ζερόμ, ο Μπερνάρ, η Ναταλί, και ο Ζαν-Κλοντ γνωρίζονται στην Ακτή Ελεφαντοστού σε ένα κλαμπ διακοπών και ένα χρόνο αργότερα, συναντιούνται ξανά στο Βαλ ντ' Ιζέρ. Τι απέγιναν οι «Μαυρισμένοι» 27 χρόνια αργότερα; Άμεση απάντηση: ίδιοι και χειρότεροι.

Η καλτ γαλλική κωμωδία επιστρέφει με το ίδιο απαράμιλλο καστ που την έκανε θρυλική. Οι συντελεστές της θεατρικής ομάδας Splendid, αφού δεν κατάφεραν να γυρίσουν τον Αστερίξ στην Ισπανία, δίνουν το τρίτο τους και πιο πετυχημένο ραντεβού.

Οι Ρώσικες Κούκλες

Les Poupées russes

Σκηνοθεσία: Cédric Klapisch. Παίζουν: Romain Duris, Audrey Tautou, Cécile de France
Ο Ξαβιέ είναι 30 χρονών, συγγραφέας και δυσκολεύεται να δεσμευτεί με μια γυναίκα. Όταν αναγκάζεται να ταξιδέψει για δουλειές στο Λονδίνο και την Αγία Πετρούπολη, καταφέρνει να συμφιλιώσει δουλειά, έρωτα και γράψιμο.
Μετά από την ωδή στη φιλία (**L'Auberge espagnole**), ο Cédric Klapisch στοχάζεται πάνω στον έρωτα χρησιμοποιώντας του ίδιους ήρωες, λίγα χρόνια μετά. Ευχάριστη κωμωδία με μια ιδέα μελαγχολίας και ολίγη από σλάβικη joie de vivre.

Φύγε και Ζήσε / Va, Vis Et Deviens

Σκηνοθεσία: Radu Mihaileanu. Παίζουν: Yaël Abecassis, Roschdy Zem, Moshe Agazai
Όταν το 1984, η Αφρική μαστίζεται από την πείνα, εκατομμύρια Εβραίων φυγαδεύονται προς το Ισραήλ. Μία μητέρα αναγκάζει το γιο της να ομολογήσει ότι είναι Εβραίος για να σωθεί και τον δηλώνει ορφανό για να τον υιοθετήσει μία οικογένεια Γάλλων σεφαραδιτών στο Τελ Αβίβ.
Η τρίτη ταινία του ρουμανικής καταγωγής σκηνοθέτη, διακρίθηκε στο Φεστιβάλ Βερολίνου και πραγματεύεται τα αγαπημένα του θέματα: την εξορία και την αναζήτηση ταυτότητας.

Τα παιδιά

Φίλοι για πάντα

Ένας χειμώνας χωρίς φωτιά Tout un hiver sans feu

Σκηνοθεσία: Greg Zglinsk. Παίζουν: Aurélien Recoing, Marie Matheron, Gabriela Muskala
Ο Jean και η Laure έχουν χάσει την κόρη τους σε μία καταστροφική πυρκαγιά στη φάρμα τους. Ο πόνος από τον χαμό του παιδιού, οδηγεί τη μάνα στην κατάθλιψη και τον πατέρα στην απόφαση να εγκαταλείψει την αγροτική ζωή για τα κυτήρια της κοντινής πόλης. Εκεί θα γνωριστεί με δύο πρόσφυγες από το Κόσοβο. Πολυβραβευμένη παραγωγή που χαιρετίστηκε ως η καλύτερη ελβετική ταινία της εικοσαετίας. Την υπογράφει ο Πολωνός σκηνοθέτης και παλιός συνεργάτης του Κισλόφσκι, Greg Zglinsk.

Η Ξελογιάστρα/ La Ravisseuse

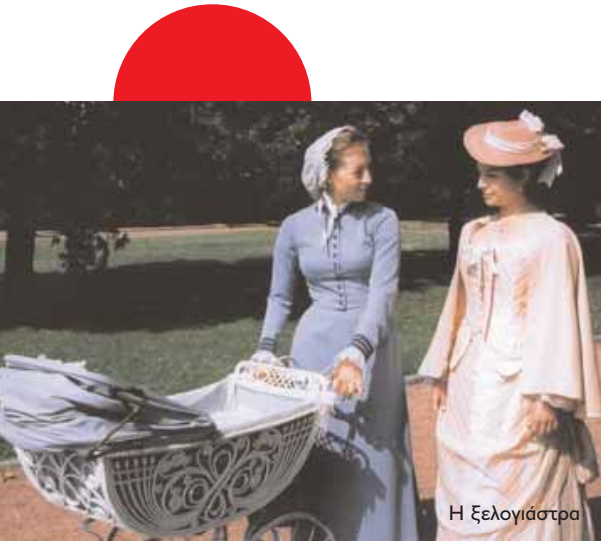
Σκηνοθεσία: Antoine Santana. Παίζουν: Isild Le Besco, Emilie Dequenne, Grégoire Colin
Τον 19ο αιώνα, μία νεαρή τροφός προσλαμβάνεται από ένα ζευγάρι αστών για να φροντίζει το πρωτότοκο παιδί τους. Ανάμεσα στην οικοδέσποινα και την τροφό, αναπτύσσεται μία στενή σχέση, ώσπου ο σύζυγος επανακτεί τον έλεγχο της κατάστασης και αποκαθιστά την τάξη μέσα στο σπίτι.
Αν και εποχής, η ταινία έχει διαχρονικό ύφος, λόγω των σχέσεων εξουσίας ανάμεσα στα κεντρικά πρόσωπα. Τη φωτογραφία υπογράφει ο «δικός» μας Γιώργος Αρβανίτης.

Μικρή Σενεγάλη / Little Senegal

Σκηνοθεσία: Rachid Bouchareb. Παίζουν: Sotigui Kouyate, Sharon Hope, Roschdy Zem
Παθιασμένος με την ιστορία του λαού του, ένας γέρος που δουλεύει ως ξεναγός στη Σενεγάλη, φεύγει στην Αμερική αναζητώντας τις ρίζες των προγόνων του που είχαν σταλεί εκεί ως σκλάβοι. Από τη Νότια Καρολίνα ως την κοινότητα των αφρικανών της Νέας Υόρκης, ο συμπαθής πρωταγωνιστής στην πορεία του θα διασταυρωθεί με τις ζωές μακρινών συγγενών του που θα προσπαθήσει μάταια να τους ενώσει.

Ο τροπικός της φιλανθρωπίας Philantropique

Σκηνοθεσία: Nae Caranfil. Παίζουν: Mircea Diaconu, Gheorghe Dinica, Mara Nicolescu
Βαριεστημένος δάσκαλος και αποτυχημένος συγγραφέας προσπαθεί να τα βγάλει πέρα με τη ζωή στο Βουκουρέστι.
Ένα διασκεδαστική σχόλιο πάνω στην κατάσταση που επικρατεί στην κοινωνία της Ρουμανίας σήμερα, αλλά και στο κόσμο. Η ταινία διακρίθηκε σε διάφορα φεστιβάλ σε όλη την Ευρώπη.

Η Ξελογιάστρα

Sheitan

Σκηνοθεσία: Kim Chapiron. Παίζουν: Vincent Cassel, Olivier Bartélémy, Roxane Mesquida
 Παρέα από τινέιτζερ πίνουν και μεθούν σε μια ντίσκο όπου καταλήγουν στο εξοκικό σπίτι μιας κοπέλας, σε ένα χωριό στη μέση του πουθενά. Εκεί τους περιμένει ο επιστάτης και μια σειρά από... σατανικές εκπλήξεις.
 Πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του πολλά υποσχόμενου σκηνοθέτη της κολεκτίβας Koutraïme, ένα θρίλερ που εντυπωσιάζει με τον γρήγορο ρυθμό του.

Le Petit Lieutenant

Ο μικρός υπαστυνόμος

Σκηνοθεσία: Xavier Beauvois. Παίζουν: Nathalie Baye, Jalil Lespert

Νεαρός αστυνομικός από επαρχία φτάνει φορτώτος στο Παρίσι και αναλαμβάνει υπόθεση δολοφονιών, υπό την επίβλεψη της γοητευτικής αρχηγού του τμήματος.

Ο σκηνοθέτης του «Μην ξεχνάς πως θα πεθάνεις» ενώνει στην οθόνη μία από τις καλύτερες ηθοποιούς του γαλλικού σινεμά με ένα ανερχόμενο ζεν πρεμιέ, σε ένα διανοημένο με «απαγορευμένη» αγάπη αστυνομικό θρίλερ.

Το Πεπρωμένο / Le Destin

Σκηνοθεσία: Youssef Chahine. Παίζουν: Nour El Cherif, Laila Eloui, Mahmoud Hémeida

Τον 12ο αιώνα στην αραβοκρατούμενη ισπανική επαρχία της Ανδαλουσίας, ο μεγάλος φιλόσοφος Αβερόης και οι προοδευτικές ιδέες του γίνονται αντικείμενο διωγμών. Κόντρα στις πιέσεις των φονταμενταλιστών της εποχής που στέλνουν τον Αβερόη στην εξορία και τα βιβλία του στην πυρά, οι μαθητές και οπαδοί του κάνουν τα πάντα για να διασωθούν το έργο του.

Βασισμένο σε αληθινά γεγονότα, το φιλμ του σημαντικού Αιγύπτιου σκηνοθέτη είναι ένα τολμηρό και γενναίο αντι-φονταμενταλιστικό σχόλιο αλλά και ένα δεξιοτεχνικό πορτραίτο της ισλαμικής κουλτούρας, επενδυμένο με χιούμορ, μουσική, χορό και εκθαμβωτικά εξωτική αρχιτεκτονική.

C.R.A.Z.Y.

Σκηνοθεσία: Jean-Marc Vallée. Παίζουν: Michel Côté, Marc-André Grondin, Danielle Proulx, Sébastien Blouin

Ο τέταρτος από τους πέντε γιους μιας συναισθηματικά δεμένης καθολικής οικογένειας προσπαθεί να αποδεχθεί την σεξουαλική του ιδιαιτερότητα και περισσότερο να κερδίσει την αγάπη του πατέρα του γι' αυτό που πραγματικά είναι.

Εξαιρετικό πορτρέτο της οικογενειακής αγάπης, το **C.R.A.Z.Y.** θεωρήθηκε κινηματογραφική έκπληξη από το σινεμά του Κεμπέκ και ήταν η επίσημη καναδική υποψηφιότητα για τα όσκαρ του 2005. Απέσπασε θριαμβευτικά σχόλια από την κριτική για τις έξοχες ερμηνείες των ηθοποιών του και το εκπληκτικό του σάουντρακ από Πάτσι Κλάιν και Σαρλ Αζναβούρ έως Ντέιβιντ Μπάουι και Ρόλινγκ Στόουνς.

Ο Αστεριξ και οι Βίκινγκς Asterix et les Vikings

Σκηνοθεσία: Στεφάν Φιέλντμαρκ και Τζέσπερ Μόλερ

Ταινία κινουμένων σχεδίων βασισμένη στο διάσημο κόμικ των Γκοσινί και Ουντερζό. Διαβάστε περισσότερα στην σελίδα με το πρόγραμμα του «Ολύμπιον».

Πρόγραμμα Προβολών

ΟΛΥΜΠΙΟΝ	Πέμπτη 6/4	19:00 <i>Travaux, on sait quand ça commence...</i> / Προσοχή: Έργα!, της Brigitte Rouïan, 95'	ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ ΚΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ - ΖΑΝ ΜΟΡΟ	Πέμπτη 6/4	18:00 <i>Γλυκιά πατρίδα / Sweet country</i> , του Μιχάλη Κακογιάννη, 148'
	21:00 <i>Fauteuils d'orchestre</i> / Πρώτη σειρά πλατεία, της Danièle Thompson, 106'	20:30 <i>Ηλέκτρα / Electre</i> , του Μιχάλη Κακογιάννη, 120'			
	23:00 <i>Les roupees russes</i> / Οι ρώσικες κούκλες, του Cédric Klapisch, 125'	23:00 <i>Εύα / Eva</i> , του Joseph Losey, 112'			
	Παρασκευή 7/4	Παρασκευή 7/4			
	19:00 <i>Tout un hiver sans feu</i> / Ένας χειμώνας χωρίς φωτιά, του Greg Zglinski, 91'	18:00 <i>Ιφιγένεια / Iphigenie</i> , του Μιχάλη Κακογιάννη, 130'			
	21:00 Επίσημη έναρξη C.R.A.Z.Y., του Jean-Marc Vallée, 125' (Παρουσία του σκηνοθέτη)	20:30 <i>Οι εραστές / Les amants</i> , του Louis Malle, 88'			
	23:00 <i>Palais Royal</i> / Βασιλική ζωή!, της Valérie Lemercier, 100'	23:00 <i>Ο κύριος Κλάιν / Monsieur Klein</i> , του Joseph Losey			
	Σάββατο 8/4	Σάββατο 8/4			
	19:00 <i>Astérix et les Vikings</i> / Ο Αστεριξ και οι Βίκινγκς, του Stefan Fjeldmark, 78'	18:00 <i>Nathalie Granger</i> / Νάταλι Γκρέιντζερ, της Marguerite Duras, 83'			
	21:00 <i>Je ne suis pas là pour être aimé</i> / Δεν είμαι εδώ για να μ' αγαπήσουν, του Stéphane Brizé, 93'	20:30 <i>Ο βουσανόκηπος / La cerisaie</i> , του Μιχάλη Κακογιάννη, 137'			
23:00 <i>Little Senegal</i> / Μικρή Σενεγάλη, του Rachid Bouchareb, 98'	23:00 <i>Η νύφη φορούσε μαύρα / La mariée était en noir</i> , του François Truffaut, 107'				
Κυριακή 9/4	Κυριακή 9/4				
19:00 <i>Les enfants</i> / Τα παιδιά, του Christian Vincent, 88'	18:00 <i>Ο διάλογος των Καρμηλιτισσών / Le dialogue des Carmélites</i> , των Philippe Agostini & Raymond Leopold Bruckberger, 112'				
21:00 <i>Vers le Sud</i> / Προς το Νότο, του Laurent Cantet, 115'	Δευτέρα 10/4				
23:00 <i>Quand la mer monte</i> / Όταν φουσκώνει η θάλασσα, της Yolande Moreau, 47'	18:00 <i>Το λιμάνι των αγγέλων / La baie des anges</i> , του Jacques Demy, 89'				
Δευτέρα 10/4	20:30 <i>Το τελευταίο ψέμα / Fin de credit</i> , του Μιχάλη Κακογιάννη, 112'				
19:00 <i>La ravisseuse</i> / Η Ξελογιάστρα, του Antoine Santana, 90'	23:00 <i>Πάνω, κάτω και πλαγίως / Sens dessus dessous</i> , του Μιχάλη Κακογιάννη, 100'				
21:00 <i>Philanthropique</i> / Ο τροπικός της φιλανθρωπίας, του Nae Caranfil, 103'	Τρίτη 11/4				
23:00 <i>Le destin</i> / Το πεπρωμένο, του Youssef Chahine, 140'	18:00 <i>Αλέξης Ζορμπάς / Zorba le Grec</i> , του Μιχάλη Κακογιάννη, 142'				
Τρίτη 11/4	20:30 <i>Τρωάδες / Les Troyennes</i> , του Μιχάλη Κακογιάννη, 111'				
19:00 <i>A ce soir</i> / Θα τα πούμε το βράδυ, της Laure Duthilleul, 94'	23:00 <i>Η νύφη φορούσε μαύρα / La mariée était en noir</i> , του François Truffaut, 107'				
21:00 <i>Sheitan</i> , του Kim Chapiron, 95'	Τετάρτη 12/4				
23:00 <i>Va, vis et deviens</i> / Φύγε και ζήσε, του Radu Mihaileanu, 140'	18:00 <i>Ο βουσανόκηπος / La cerisaie</i> , του Μιχάλη Κακογιάννη, 137'				
Τετάρτη 12/4	20:30 <i>Μπλουζ με σφιγμένα δόντια / Le Blues entre les dents</i> , του Ροβήρου Μανθούλη, 88'				
19:00 <i>Dans tes rêves</i> / Στα όνειρά σου, του Denys Thybaud, 37'	23:00 <i>Οι επικίνδυνες σχέσεις / Les liaisons dangereuses</i> , του Roger Vadim, 105'				
21:00 <i>Les Bronzés 3-amis pour la vie</i> / Φίλοι για πάντα, του Patrice Leconte, 97'					
23:00 <i>Le petit Lieutenant</i> / Ο μικρός Υπάστυνόμος, του Xavier Beauvois, 110'					

Όσα μου έμαθε το σινεμά για τη ζωή

Για μας τους Γάλλους κινηματογράφος είναι ένα πραγματικό πάθος. Απόδειξη ο αριθμός των κινηματογραφικών αιθουσών στην Γαλλία, ίσως ο μεγαλύτερος αριθμός κατά κεφαλή στον κόσμο. Κάθε καινούργια ταινία αποτελεί και ένα γεγονός που τρέφει τόσο τον τύπο όσο και τις ιδιωτικές συζητήσεις. Το φαινόμενο αυτό παρατηρείται ιδιαίτερα στο Παρίσι, όπου το να πηγαίνεις στο κινηματογράφο αποτελεί μέρος της κοινωνικής ζωής όπως π.χ. ένα γεύμα με φίλους στην πόλη. Δυο είναι οι σημαντικοί λόγοι που φαίνονται να δικαιολογούν αυτό το πάθος: πρώτον, διότι ο κινηματογράφος είναι μια γαλλική εφεύρεση αυτή των Αδερφών Λιμιέρ, και το ότι οι Γάλλοι είναι οι πρώτοι που το απόλαυσαν, και δεύτερον διότι όλες οι όψεις της πολιτιστικής ζωής, όπως το θέατρο, η όπερα, οι εκθέσεις, ο κινηματογράφος και άλλα, πάντα συνάρπαζε τους Γάλλους.

Μεγάλωσα με τις ταινίες των κινηματογραφιστών της εποχής μου όπως οι μαίτρ του γαλλικού κινηματογράφου Φρανσουά Τριφó (François Truffaut) και Κλοντ Οτάντ-Λαρά (Claude Autant-Lara), οι οποίοι με εντυπωσίασαν περισσότερο λόγω της ποιότητας των κειμένων τους, όσο και για τη δύναμη των συναισθημάτων.

Με αφορμή το αφιέρωμα στο Γαλλόφωνο κινηματογράφο ζητήσαμε από τον Γάλλο πρόξενο στη Θεσσαλονίκη κ. Πολ Ορτολό να μας απαντήσει στο ερωτηματολόγιο του μήνα.

Ο Γαλλικός κινηματογράφος αντιστέκεται ακόμα στην απόλυτη επικράτηση του Χόλιγουντ διότι δεν παίζει στο ίδιο ρεπερτόριο. Στην Γαλλία δεν υπάρχει η παράδοση των αμερικανών υπερ-παραγωγών, τουναντίον η Γαλλία είναι η μόνη χώρα που έχει κινηματογράφο δημιουργών. Στο ίδιο πνεύμα, πρέπει να υπενθυμίσουμε τη μάχη που έδωσε η Γαλλία με επιτυχία στην ΟΥΝΕΣΚΟ μαζί με τους άλλους εταίρους της, αυτούς της Γαλλοφωνίας, όπως π.χ. η Ελλάδα, για να επιβάλει την «πολιτιστική εξαίρεση», έτσι ώστε να εμποδιστεί η υπαγωγή των καλλιτεχνικών δημιουργιών, όπως αυτές του κινηματογράφου, στους

νόμους της αγοράς και η εμπορευματοποίηση των προϊόντων του στα πλαίσια του Διεθνούς Οργανισμού Εμπορίου, κάτι που θα είχε ως συνέπεια την εξαφάνιση πολλών εθνικών παραγωγών.

Αν δεν ήμουν διπλωμάτης και ήμουν σκηνοθέτης, θα ήθελα να γυρίσω μια ταινία με ιστορικό θέμα.

Δεν ταυτίζομαι με κανένα συγκεκριμένο ήρωα. Κάθε πρόσωπο σε μια καλή παραγωγή έχει τέτοιες ιδιαιτερότητες που δεν μου επιτρέπουν να ταυτίζομαι πλήρως με αυτό.

Μπαμπά θα έρθεις;

**GALAXIA
VACATION CLUB**

Ο χρόνος που περνάτε μαζί τους είναι πολύτιμος. Στις διακοπές θέλετε όλα να είναι τέλεια, για να μπορείτε αναπόσπαστοι να κολυμπήσετε, να παίξετε, να κοιμηθείτε αγκαλιά. Ανακαλύψτε το Galaxia Vacation Club του Ομίλου Ν.Δασκαλαντωνάκη. Πολυτελείς σουίτες, πισίνες, εστιατόρια, jacuzzi, water sports, baby sitting, αλλά και δραστηριότητες που απασχολούν ευχάριστα τα παιδιά.

Μάθετε περισσότερα και κερδίστε ένα μοναδικό τρίημερο για δύο. Στείλτε sms στο 4220 γράφοντας Galaxia κενό, ins και το όνομά σας. Κάθε μέρα 10 τυχεροί.

Διακοπές αξέχαστες, για πάντα. Πληροφορίες 210 6387500

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΗΣ

Μιχάλης Κακογιάννης

η ελληνική περιπέτεια

Τεννημένος στη Λεμεσό της Κύπρου, στις 11 Ιουνίου 1922, είχε ως πρώτη του ενασχόληση τη νομική επιστήμη, την οποία και σπούδασε στη Μεγάλη Βρετανία. Όμως, το μικρόβιο της έβδομης τέχνης τον οδήγησε στα μέσα της δεκαετίας του '40 σε μαθήματα υποκριτικής – και πολύ σύντομα σκηνοθεσίας. Μετά το πέρας του Εμφυλίου, κάπου γύρω στα 1950, ο Κακογιάννης αποφάσισε να εγκατασταθεί στην Ελλάδα και να καταπιαστεί με τον κινηματογράφο μας, βοηθώντας στην –πρόωρη;– ενηλικίωσή του. Κάπως έτσι προέκυψε το **Κυριακάτικο Ξύπνημα**, εν έτει 1953. Τα χρήματα που απαιτήθηκαν ήταν λιγοστά, όμως αυτό δεν εμπόδισε το φιλμ να αποτελέσει επιτυχία τόσο εντός όσο και εκτός των τειχών μας (διάκριση στο Εδιμβούργο). Ο Κακογιάννης είχε την έμπνευση, την τύχη και την ικανότητα να διαθέτει την Έλλη Λαμπέτη στο έμφυχο δυναμικό της ταινίας του. Η Λαμπέτη –ως μούσα του– σημάδεψε και **Το κορίτσι με τα μαύρα** (1956), το **Τελευταίο ψέμα** (που θα

προβληθεί και στο αφιέρωμα, 1958) ή το **Χαμένο κορμί (Il relitto)**. Ήταν η πρώτη μιας σειράς μεγάλων ελληνίδων ηθοποιών που συνεργάστηκαν μαζί του, με εξαιρετικά αποτελέσματα τόσο για τη δική τους καριέρα όσο και για τα έργα στα οποία πρωταγωνίστησαν.

Σε αυτή την κατηγορία κατατάσσεται και η Μελίνα Μερκούρη, η **Στέλλα** της οποίας (1955) είναι αναμφίβολα μια μοναδική ερμηνεία και ένα κλασικό φιλμ, που κέρδισε τη Χρυσή Σφαίρα καλύτερης ξένης ταινίας τη χρονιά εκείνη, ενώ συμμετείχε και στο Φεστιβάλ των Καννών. Παρόμοια επιτυχία, δηλαδή βράβευση με Χρυσή Σφαίρα καλύτερης ξένης ταινίας, απήλαυσε και **Το κορίτσι με τα μαύρα**.

Αργότερα θα γνωρίσει στα πέρατα του κόσμου την Ειρήνη Παπά, αναδεικνυόμενη ιδιαίτερα ως ιδανική στους τραγικούς ρόλους της **Ηλέκτρας** (1961), της Ελένης στις **Τρωάδες** (1971), της Κλυταιμνήστρας στην **Ιφιγένεια** (1977)...

Η εμφάνιση του Κακογιάννη στον κινηματογράφο συνδυάζεται με την εγκατάλειψη της προχειρότητας και του ερασιτεχνισμού που κυριαρχού-

σε στο σύνολο της παραγωγής μας τον καιρό εκείνο. Κατόρθωσε να μεταφέρει θαυμάσια το θέατρο στη μεγάλη οθόνη, είτε πρόκειται για τους αρχαίους τραγωδούς είτε για τον Τσέχοφ (με τον **Βουσσινόκηπο**, 1999).

Αν ο Νίκος Κούνδουρος ήταν ο ένας πόλος ανάπτυξης του ελληνικού κινηματογράφου, τότε ο Μιχάλης Κακογιάννης με τις ηθογραφίες του ήταν αναμφισβήτητος ο άλλος. Δεν ευτέλισε το μελόδραμα ούτε τον ιταλικό νεορεαλισμό, αλλά τα προσαρμόσε στις απαιτήσεις και ιδιαιτερότητές μας, κερδίζοντας δικαίως παγκόσμια αναγνώριση ως ένας από τους πιο επιδραστικούς δημιουργούς του τόπου μας.

του Δημοσθένη Ξιφιλίνου

ΔΕΙΤΕ

Το τελευταίο ψέμα: Μια ξεπεσμένη οικογένεια. Ένας γάμος συμφέροντος. Ο έρωτας. Η Λαμπέτη...

Ηλέκτρα: Υποψηφιότητα Ξενογλωσσού Όσκαρ. Έστιν ουν τραγωδία. Ο μύθος των Ατρείδων. Οι Μυκήνες, ο φόνος του Αγαμέμνονα, η Ειρήνη Παπά.

Αλέξης Ζορμπάς: Ο Άντονι Κουίν σε συρτάκι. Η ασπρόμαυρη οσκαρική φωτογραφία του Γουόλτερ Λάσαλι. Ο Νίκος Καζαντζάκης.

Τρωάδες: Ευριπίδης, μέρος 2ο. Κάθριν Χέμπορν, Βανέσα Ρεντγκρέιβ, Ζενεβιέβ Μπιζόλντ και Ειρήνη Παπά. Η πάντα επίκαιρη κραυγή γυναικών ενάντια στα εγκλήματα πολέμου.

Ιφιγένεια: Άλλη μια υποψηφιότητα, άλλη μια τραγωδία, άλλη μια κατάθεση ενάντια στον πόλεμο. Όχι στη διαφθορά, ναι στην εντιμότητα.

Γλυκιά πατρίδα: Σαλβαδόρ Αλιέντε, Χιλή, πραξικόπημα, το μαρτύριο ενός λαού. Οι δικτατορίες όλου του κόσμου. Το αποτρόπαιο πρόσωπο της εξουσίας. Η μαμά Αμερική.

Άνω, κάτω και πλαγίως: Η Αθήνα της δεκαετίας του '90. Η παράνοια μιας πόλης. Κάθε καρδιάς καρδί στους δρόμους. Μια φαρσοκωμωδία. Πολλά εισιτήρια.

Ο Βουσσινόκηπος: Άντον Τσέχοφ. Σαρλότ Ράμπλιγκ, Άλαν Μπέιτς, Κάτριν Κάρτλιτζ. Ένα εγκαταλελειμμένο εξοχικό. Μνήμες. Το τέλος εποχής.

Συνηθίζεται να λέγεται ότι οι ξένοι όταν ακούν για ελληνικό κινηματογράφο σκέφτονται αποκλειστικά και μόνο τον Θόδωρο Αγγελόπουλο. Όσο κι αν κάτι τέτοιο στις μέρες μας δεν στερείται αληθοφάνειας, είναι γεγονός ότι υπήρξε ένας σκηνοθέτης από τη χώρα μας που έδρεψε τις δάφνες της διεθνούς κριτικής πολύ πριν.

Το Φεστιβάλ Γαλλόφωνου Κινηματογράφου έρχεται να τιμήσει φέτος τον Μιχάλη Κακογιάννη.

Τι δεν θα δούμε – αλλιά θα ξεχάσουμε μόνο με λοβοτομή:

«Η Κάθριν κάποτε είπε ότι μπορείς να είσαι πραγματικά ερωτευμένος μόνο για μια στιγμή. Όμως για την ίδια, εκείνη η στιγμή επέστρεψε ξανά και ξανά». Η γυναίκα που δήλωσε ότι στον τάφο της θα γράψουν «η ερωμένη των Ζιλ και Ζιμ». Που, με ένα ξένοιαστο αγώνα δρόμου σε μια γέφυρα, γινόταν ο τελειότερος συμβολισμός για τη nouvelle vague. Η ίδια που κλείστηκε από το Λουί Μαλ σε ένα «Ασανσέρ για Δολοφόνους» – ο ίδιος θα προφήτευε την χημεία της με τη Μπριζίτ Μπαρντό, θα τις βάφτιζε Μαρίες και θα έκανε επαναστατικές παντιέρες τα κατακόκκινα φορέματά τους. Την απάθεια θέλησε να εκμαιεύσει από το βλέμμα της ο Αντονιόνι, για να περι-γράψει τη μεγάλη «Νύχτα» δύο παντρεμένων αστών. Το ίδιο ζευγάρι με το Μαστρογιάνι θα επιχειρούσε, 31 χρόνια μετά, ο Αγγελόπουλος («Το μετέωρο βήμα του πελαργού»), για να ξεγυμνώσει απόλυτα τη φθορά και την απόσταση. Άνευ όρων υποταγμένος στο ταλέντο της ο Όρσον Γουέλς, που διατράνωνε ότι «πρόκειται για τη μεγαλύτερη ηθοποιό στον κόσμο», θα της έδινε το ρόλο μιας μάταιης γυναικείας αγκαλιάς για τον Γιόζεφ Κ. της «Δίκης». Θα την έχριζε όμως και πρωταγωνίστρια της «Αθάνατης ιστορίας» του κόσμου τούτου, ως μια Βιρζίνι που έχει απολέσει προ πολλού την παρθενία της.

Τι δεν θα βλέπαμε ούτως ή άλλως:

Την απόλυτη μούσα των διανοούμενων του Παρισιού, την αγαπημένη φίλη του Κοκτό, του Ζενέ και της Ντιράς – αλλά και... της Σάρον Στόουν. Αυτήν που στο χάρτη του προσώπου της εγγράφονταν, ολοένα και πιο αντιφατικά, η αθωότητα ενός βρέφους (μια εξυπνακίστικη παράφραση του ονόματός της θα ήταν «σαν μωρό») με μια καθ' όλα αισθησιακή κόπωση –γι αυτό και δε θα μπορούσε να αποδοθεί με παρομοιώσεις: «Αυτοί που θέλουν να είναι καλοί μαζί μου, λένε συνεχώς πόσο μοιάζω με τη Μπέτι Ντέιβις. Πολύ ωραία, μόνο που δεν αντέχω τη Μπέτι Ντέιβις.» Ένα ακαταπόνητο θηλυκό, που παραδέχτηκε ότι ερωτεύεται πολύ εύκολα, αρνείται πεισματικά να παραδοθεί στη νοσταλγία (ακόμα και στις παιδικές αναμνήσεις του πατρικού εστιατορίου στη Μονμάρτη;) και επανεφευρίσκει τον εαυτό της – πώς αλλιώς θα ξεκινούσε το 2001, σε ηλικία 73 ετών, να σκηνοθετεί όπερα;

του Κωνσταντίνου Σαμαρά

ΔΕΙΤΕ

Εύα (1962) του Τζόσεφ Λόουζι, όπου η ομώνυμη ηρωίδα, μοιραία και φιλοχρήματη, σέρνει από τη μύτη έναν Ουαλό συγγραφέα με φόντο τη Βενετία.

Το λιμάνι των Αγγέλων (1963) του Ζακ Ντεμί, με το σκηνοθέτη των «Ομπρελών του Χερβούργου» να αφηγείται έναν έρωτα που προκαλεί την τύχη του πάνω από μια ρουλέτα.

Οι Εραστές (1958) του Λουί Μαλ. Σε μία από τις ελάχιστες γνήσια ερωτικές ταινίες στην ιστορία του σινεμά, η ηρωίδα της Μορό θα παρατηρήσει σύζυγο και εραστή για μια νέα, τυχαία και υποσχόμενη γνωριμία.

Ο κύριος Klein (1976) του Τζόσεφ Λόουζι. Το καφκικό αραβούργημα του σκηνοθέτη, με τον μπον βιβέρ Αλαίν Ντελόν να κυνηγάει τον Εβραίο συνονόματό του στην κατοικική Γαλλία.

Η Νύφη φορούσε μαύρα (1968) του Φρανσουά Τριφó. Η «καρδιά» της nouvelle vague αποτίει φόρο τιμής στον Άλφρεντ Χίτσκοκ, με αυτήν την ιστορία της μοναχικής serial killer – εκδικήτριας.

Nathalie Granger (1972), το αριστούργημα της Μαργκερίτ Ντυράς, του οποίου η ομορφιά απλώς ραγίζει την καρδιά.

Ο Διάλογος των Καρμηλιτισσών (1960) των Φιλίπ Αγκοστίνι και Ρέιμοντ Λέοπολντ Μπρουκμπέργκερ, ένα οπερετικό θέαμα βασισμένο σε νουβέλα της Γερτρούδης φον λε Φορτ.

Επικίνδυνες Σχέσεις (1959) του Ροζέ Βαντίμ. Το περιβόητο μυθιστόρημα του Λακλό σε μια σκανδαλιστικά φωτογενή εκδοχή.

Ζαν Μορό

Μίλα μου για πάθος

Πέρασε μισό και πλέον αιώνα μιας γεμάτης ζωής στην οθόνη, υπήρξε μούσα «ιερών τεράτων» της έβδομης τέχνης και αντικείμενο πόθου των σκεπτόμενων ανδρών, το παγερό της χαμόγελο ενέπνευσε πάθη και δεκάδες σενάρια. Το Φεστιβάλ Γαλλόφωνου Κινηματογράφου τιμά φέτος ένα ζωντανό θρύλο του σινεμά, μια ελεύθερη γυναίκα που στα 78 της συνεχίζει να σπέρνει θύελλες και να δηλώνει πως «όλα όσα έχω, τα ήθελα».

Λιούμπη της Λάγιας Γιούργου

Μια νεαρή όμορφη Ρωσίδα εργάζεται ως οικιακή βοηθός σε μια μεσοαστική οικογένεια της Αθήνας, με κυριότερο μέλημα να φροντίζει μια ηλικιωμένη ανήμπορη γυναίκα. Με τα σπασμένα ελληνικά της και την υπομονή που της χαρίζει η ελπίδα για μια καλύτερη ζωή από αυτήν που άφησε πίσω, δεν διεκδικεί και δεν περιμένει από τη ζωή παρά μόνο όσα της προσφέρονται. Γι' αυτό και δεν παραπονιέται όταν ο καταπιεσμένος γιος της οικογένειας δεν μπορεί να υπερασπιστεί τον έρωτά του γι' αυτήν, παγιδευμένος ανάμεσα σε μια ανήμπορη μάνα και μια υστερική αδελφή.

Το μοτίβο: φτωχιά ερωτεύεται ευκατάστατο κόντρα στην κοινωνική αποδοκιμασία, απασχόλησε το είδος του μελό πλειστάκις στον παλιό ελληνικό κινηματογράφο. Συνήθως δε, μετά από ποταμούς δακρύων και φαιδρά δράματα, η ιστορία κατέληγε σε αίσιον τέλος... για να σκάσει η κακούργα κοινωνία. Η ρεαλιστική πραγματικότητα, όμως, δεν υπόκειται στον εύκολο διαχωρισμό άσπρου μαύρου. Η σκηνοθέτιδα και σεναριογράφος της ταινίας εισχωρεί με το φακό της στα «άδυτα» μιας συνηθισμένης ελληνικής οικογένειας και επικεντρώνεται στη σύγχρονη κοινωνική υποκρισία, που «ευλογεί» τις ταξικές διακρίσεις.

info

Λιούμπη στα ρώσικα θα πει αγάπη. Η Λάγια Γιούργου (*Το Σπίτι στην Εξοχή*, *Αύριο θα 'ναι Αργά*) σχολιάζει, και πάλι, την ελληνική καθημερινότητα μέσα από μια απλή ερωτική ιστορία. Στους ρόλους οι: Αλέξης Γεωργούλης, Ζένια Κάπλαν, Λένα Κιτσοπούλου, Νίκος Γεωργάκης, Κατερίνα Παπαδάκη.

Ανθρωποκτονία του Περ Φλι

Ένας πενήντάχρονος, παντρεμένος καθηγητής κοινωνιολογίας, ερωτεύεται σφόδρα μια πρώην μαθήτριά του και πολιτική ακτιβίστρια. Η δολοφονία ενός αστυνομικού και η σύλληψη της αγαπημένης του, όμως, οδηγεί τον ήρωα αλλά και την ερωτική του σχέση σε αδιέξοδο. Σε πλήρη απόγνωση και προσπαθώντας να παραμείνει πιστός στις αρχές του, βρίσκεται αναπόφευκτα αντιμέτωπος με προσωπικά και κοινωνικά διλήμματα, ενώ ακόμα και η πλήρης σαφήνεια με την οποία υπερασπιζόταν και οριοθετούσε τις αρχές του, θολώνει μπροστά στην αυταπάτη ότι μπορεί να ζησει μια δεύτερη νεότητα...

Ψυχολογικό δράμα που θέτει ζητήματα για το δίκαιο και το άδικο, τη φύση του καλού και το κακού, την αλήθεια και τα ψέματα, τις ενοχές και τη λύτρωση που σπανίως επιτυγχάνεται, τη λαχτάρα για ζωή και την αυτοεξαπάτηση, αλλά και πολιτικά ζητήματα, όπως αυτό της ένοπλης δράσης που οδηγεί στο φαύλο κύκλο της βίας. Στον πρωταγωνιστικό ρόλο βρίσκουμε τον Τζέσπερ Κρίστενσεν που πέρσι έγινε γνωστός από τη συμμετοχή του στη «Διερμηνέα» του Σίντνεϊ Πόλακ. Η ταινία ολοκληρώνει την τριλογία του σκηνοθέτη για τη δανέζικη κοινωνία. Παρακολουθώντας άντρες διαφορετικής ταξικής προέλευσης και τρόπου ζωής, ο Περ Φλι ερευνά το περιθώριο της εργατικής τάξης με το «The Bench», εισχωρεί στην ανώτερη τάξη με τη δεύτερη ταινία του, «Inheritance», για να καταλήξει στον Κάρστεν, τον πολιτικοποιημένο ήρωα της «Ανθρωποκτονίας» και τη μεσοαστική τάξη, στην οποία τελικά ανήκει και ο ίδιος.

info

Και οι τρεις ταινίες του Φλι είχαν μεγάλη εμπορική απήχηση στη χώρα του, αλλά και διεθνή αναγνώριση στα φεστιβάλ του κόσμου κι αυτό οφείλεται στη νηφαλιότητα με την οποία αντιμετωπίζει τους ήρωες του, ισορροπώντας σε πολύπλευρα ζητήματα χωρίς διδακτισμούς και άσκοπους λίβελους.

Η τελευταία εκδίκηση

του Παρκ Τσαν-γουκ

Ο κωφάλαλος Ρίου απολύεται από το καλυβουργικό εργοστάσιο όπου εργάζεται. Στην απελπισία του και προσπαθώντας να εξασφαλίσει στην αγαπημένη του αδελφή την αναγκαία μεταμόσχευση νεφρού, απαγάγει τη μικρή κόρη του αφεντικού του ζητώντας λύτρα. Αλλά φυσικά τίποτα δεν βαίνει καλώς στο σχέδιό του κι οι ήρωες θα οδηγηθούν μοιραία σε μια από τις πιο βίαιες ιστορίες εκδίκησης στην κινηματογραφική ιστορία.

Έχοντας πλέον την οικονομική ευχέρεια που του χαρίζει η φήμη, ο Παρκ Τσαν-γουκ δημιουργεί το προσωπικό σινεμά που ονειρεύεται και δεν αφήνει περιθώρια για τις «ελαφρότητες» που συνήθως χαρακτηρίζουν το είδος του θρίλερ. Σκοτεινή, ρεαλιστική ατμόσφαιρα, ωμή κι ενίοτε διεστραμμένη βία κι ένα εκπληκτικό μοντάζ που καταφέρνει να αποφύγει το σπλάτερ για κλάσματα του δευτερολέπτου, αλλά αφήνει τη βία να εισχωρήσει στο πετσί του θεατή με απίστευτη σκληρότητα, δοκιμάζοντας τα όρια της αντοχής του. Ακολουθώντας τη δομή μιας αρχαίας τραγωδίας ο σκηνοθέτης οδηγεί τους ήρωές του και το θεατή στα άκρα, με αριστουργηματική μαεστρία. Δικαίως οι επόμενες ταινίες του βραβεύθηκαν στις Κάννες και το Βερολίνο.

info

Η πιο μηδενιστική και ωμή από τις ταινίες του Κορεάτη δημιουργού είναι και η πρώτη της τριλογίας της Εκδίκησης που ολοκληρώνεται με τα Old Boy και Εκδίκηση της Κυρίας. Εντελώς πρωτότυπη και αυθεντική στη σύλληψη της, βασίζεται σ' ένα σενάριο του σκηνοθέτη που χρηματοδοτήθηκε χάρη στην επιτυχία της δεύτερης του ταινίας, Join Security Area (2000), ένα action monie που έσπασε ταμεία στη χώρα του και του οποίου το αμερικανικό remake ήδη δρομολογείται.

Ο Αστερίξ και οι Βίκινγκς

των Στεφάν Φιέλντμαρκ και Τζέσπερ Μόλερ

Αν οι Γαλάτες φοβούνται μήπως τους πέσει ο ουρανός στο κεφάλι, υπάρχει μια φυλή στο μακρινό Βορρά που δε φοβάται τίποτα. Στην αναζήτηση τους γι' αυτό το μυστηριώδες συναίσθημα που... «δίνει στους ανθρώπους φτερά», φτάνουν ως το μικρό γαλακτικό χωριό και απαγάγουν τον πιο φοβητσιάρη Γαλάτη, το νεαρό Χαβαλεδίξ. Φυσικά ο Αστερίξ και ο Οβελίξ σπεύδουν στη διάσωσή του κι επιτέλους βρίσκουν το μάστορά τους... ή μήπως θα συμβεί το αντίθετο;

Ο σκηνοθέτης του πολυβραβευμένου **Βοήθεια, Είμαι Ψάρι! (Help, I'm a Fish!)** και η ομάδα 2D3D (**Το τρίο της Μπελβίλ**), συνδυάζουν τα παραδοσιακά κινούμενα σχέδια με τα τρισδιάστατα ψηφιακά γραφικά και 47 χρόνια μετά την πρώτη εμφάνιση του κόμικ, μας χαρίζουν την πιο «κινηματογραφική» ταινία κινουμένων σχεδίων με ήρωα τον πανέξυπνο Γαλάτη. Το στόρι είναι βασισμένο στο άλμπουμ «Ο Αστερίξ και οι Νορμανδοί» (1967) των Ρενέ Γκοσινί (ιστορία) και Αλμπέρ Ουντερζό (σκίτσος). Η Σελίν Ντιόν ερμηνεύει το βασικό μουσικό θέμα της ταινίας με τίτλο «Tous les Secrets».

Η ταινία συμμετέχει και στο πρόγραμμα του «Φεστιβάλ Γαλλόφωνου Κινηματογράφου», ενώ προβάλλεται όκι στην μεταγλωττισμένη βερσιόν αλλά με υπότιτλους.

info

- 22 εκ. ευρώ ήταν το κόστος της ταινίας, που είναι και η ακριβότερη κινουμένων σχεδίων με ήρωα τον Αστερίξ.
- 315 εκ. αντίτυπα παγκοσμίως έχουν πουλήσει τα κόμικ του Αστερίξ.
- 1200 τ.μ. έκταση καλύπτει η έκθεση με θέμα τον κόσμο του Αστερίξ, που παρουσίασε ο Αλμπέρ Ουντερζό στις Βρυξέλλες τον Σεπτέμβριο του 2005 και θα κάνει ευρωπαϊκή τουρνέ μέσα στο 2006.

Η γρήγορη απάντηση στα ερωτήματά σας

81

Ο χρόνος που απομένει του Φρανσουά Οζόν

Ο Ρομέν, ένας 30χρονος γκέι φωτογράφος μόδας, μαθαίνει ότι πάσχει από μια ανίατη ασθένεια και του απομένουν μόνο λίγοι μήνες ζωής. Κρατώντας το μυστικό απ' όλους, αρνείται τη χημειοθεραπεία και ζητά καταφύγιο στην αγαπημένη του γιαγιά. Συγχρόνως ξεκινά τον προσωπικό του απολογισμό κλείνοντας ανοικτούς λογαριασμούς με εκθρούς και φίλους.

Ακούγεται μελό και λογικά θα ήταν αν στη θέση του σκηνοθέτη δεν καθόταν ο ταλαντούχος και πολυβραβευμένος Φρανσουά Οζόν. Εμμένοντας σφά σε μια μινιμαλιστική και απλή κινηματογραφική γραφή, δεν εκβιάζει δάκρυα και συγκίνηση και αφήνει όλη τη δράση στον εξαιρετικό πρωταγωνιστή του, Μελβίλ Πουπό, που διόλου δεν επισκιάζεται από την παρουσία της γερασμένης ντίβας του γαλλικού σινεμά, Ζαν Μορό, αλλά και της βραβευμένης Βαλέρια Μπρούνι Τεντέσκι.

info

Ξορκίζοντας το θάνατο με λεπτότητα και χιούμορ, ο Γάλλος δημιουργός προχωρεί στο δεύτερο μέρος της τριλογίας του με θέμα τον θάνατο, μετά το «Κάτω από την Άμμο». Παρακολουθώντας διακριτικά τον ήρωά του στην διαδρομή προς το αναπόφευκτο τέλος, κατορθώνει να μετατρέψει το δράμα σε ταξίδι αυτογνωσίας, ελπίδας και τελικά ύμνο για τη ζωή.

Εδώ συναντιόμαστε – απολαμβάνουμε τον καφέ μας κάθε πρωί – τις αγαπημένες μας κρέμες – τα ραντεβού μας – τα παραδοσιακά γλυκά και τις υπέροχες μπουγάτσες – χαλαρώνουμε – τα βραδινά με την παρέα μας και το ποτό μας – στο "Παραδοσιακό"...

Το γλυκό μας στέκι

Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ 17, ΠΛ. ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ, ΠΑΝΟΡΑΜΑ, ΤΗΛ.: 2310 344803

Π. Π. ΓΕΡΜΑΝΟΥ 19 & Π. ΜΕΛΛΑ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΤΗΛ.: 2310 253873

ΛΕΩΦ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ 119, ΠΕΥΚΑ, ΤΗΛ.: 2310 580999

Crashfest

Μια νέα πρωτοβουλία φέρνει στη Θεσσαλονίκη το πρώτο Φεστιβάλ Σπουδαστικών και Νεανικών ταινιών. Με τίτλο «Crashfest» και 110 πρωτόλειες ταινίες στο πρόγραμμά της, η καινούρια αυτή διοργάνωση ανοίγει την αυλαία της από 7 έως και 9 Απριλίου για να μας γνωρίσει τις δημιουργίες των μελλοντικών επαγγελματιών του κινηματογράφου. Συντονιστείτε.

Tο CRASHFEST, το 1ο Φεστιβάλ Σπουδαστικών και Νεανικών ταινιών που διοργανώνει το Τμήμα Κινηματογράφου της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ, ανοίγει την αυλαία του με 110 ταινίες από Έλληνες σπουδαστές κινηματογράφου, από πανεπιστημιακές και ιδιωτικές Σχολές της Ελλάδας και του εξωτερικού.

Η πρωτοβουλία αυτή του Τμήματος Κινηματογράφου ανταποκρίνεται σε μια υπαρκτή ανάγκη έκφρασης των νέων, σε μια εποχή που η οπτικοακουστική επικοινωνία είναι κυρίαρχη και επηρεάζει καθοριστικά τις διαπροσωπικές σχέσεις.

Στόχοι

Το Φεστιβάλ αυτό, δεν φιλοδοξεί να είναι μόνο ένα βήμα όπου οι νέοι άνθρωποι (μελλοντικοί επαγγελματίες του οπτικοακουστικού προϊόντος), θα επιδείξουν την δημιουργικότητά τους, αλλά και ένας χώρος για ενημέρωση, συζήτηση και προβληματισμό γύρω από την ποιότητα της κινηματογραφικής παιδείας στην χώρα μας.

Το Φεστιβάλ είναι διαγωνιστικό, αλλά δεν θέλουμε στο πλαίσió του να ανταγωνίζονται οι διάφορες κινηματογραφικές Σχολές ή να γίνει ένας χώρος διαφήμισης και προβολής επιχειρηματικών ή άλλων συμφερόντων, αλλά πόλος συνεργασιών, γνωριμίας και νεανικής δημιουργικότητας. Στόχος μας είναι οι ίδιοι οι σπουδαστές και οι νέοι δημιουργοί να συνομιλούν ο ένας με τον άλλο μέσω της δουλειάς τους, και το CRASHFEST να γίνει ένα πεδίο όσμωσης, επικοινωνίας και κινηματογραφικού πάθους.

Κατηγορίες και Βραβεία

Οι υποψήφιας ταινίες ταξινομήθηκαν σε τέσσερις κατηγορίες:

- Μυθοπλασία
- Ντοκιμαντέρ
- Animation
- Πειραματικές

και διεκδικούν ένα από τα έντεκα βραβεία που είναι τα εξής:

- Καλύτερης ταινίας του Φεστιβάλ
- Καλύτερης ταινίας Μυθοπλασίας
- Καλύτερου Ντοκιμαντέρ
- Καλύτερης ταινίας Animation
- Καλύτερης Πειραματικής ταινίας
- Καλύτερου Σεναρίου
- Καλύτερης Φωτογραφίας
- Καλύτερης Ηχητικής Επένδυσης
- Καλύτερης Σκηνογραφικής Επιμέλειας
- Καλύτερου Μοντάζ
- Βραβείο Κοινού

Η Κριτική Επιτροπή αποτελείται από επαγγελματίες και προσωπότητες της Τέχνης και του Κινηματογράφου.

Χώροι

Το CRASHFEST θα λάβει χώρα στο Μουσείο Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, από 7 έως και 9 Απριλίου, και η απονομή των βραβείων θα γίνει στην αίθουσα «Πάυλος Ζάννας» του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Παράλληλα με τις προβολές θα υπάρχουν και άλλες κινηματογραφικές εκδηλώσεις και φυσικά... πάρτι.

Το CRASHFEST τελεί υπό την Αιγίδα του Δήμου Θεσσαλονίκης, έχει την ένθερμη υποστήριξη του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, συνεργάζεται με το περιοδικό ΦΟΙΤΗΤΗΣ GR και Χορηγός Επικοινωνίας είναι η ET-3. Έχει ακόμα την υποστήριξη των Επαγγελματιών φορέων του Οπτικοακουστικού χώρου (ΣΑΠΟΕ, ΕΕΣ, ΣΕΗ, ΕΤΕΚΤ & Ένωση Σεναριογράφων Ελλάδος).
Υπεύθυνοι: Θωμάς Λιναράς, Νίκος Γιαννόπουλος

εθελοντές: γνωρίστε τα πρόσωπα

Το να προσφέρεις σε κάτι που αγαπάς είναι στις μέρες μας σπάνιο. Αν ο κινηματογράφος δεν είναι μόνο ταινίες, αλλά κάτι περισσότερο για σένα, ο εθελοντισμός στο Φεστιβάλ της πόλης είναι η ευκαιρία που έψαχνες. Πέντε νέοι εθελοντές μιλάνε για τη δουλειά τους.

Tο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης κατάρτιζει νέους σε όλους τους τομείς των δραστηριοτήτων του. Μέσω του νέου θεσμού του εθελοντισμού, που ξεκίνησε από το περασμένο καλοκαίρι, νέοι, κυρίως φοιτητές, από 18 ως 25 ετών, έρχονται σε επαφή με το Φεστιβάλ, γνωρίζουν από μέσα τον τρόπο λειτουργίας, συμμετέχουν ενεργά στη διοργάνωση και διεξαγωγή του, αλλά και σε όλες τις άλλες δραστηριότητες, σε όλη τη διάρκεια του χρόνου. Στο τέλος, τους δίνεται βεβαίωση συμμετοχής και συστατικές επιστολές, οι οποίες μπορούν να χρησιμεύσουν σε όσους θέλουν να πάρουν ένα δεύτερο πτυχίο ή να κάνουν ένα μεταπτυχιακό σε τομείς σχετικούς με αυτούς στους οποίους απασχολήθηκαν στο Φεστιβάλ. Η Ελίζα, η Σοφία, ο Δημήτρης, η Χριστίνα και η Βιργινία είναι πέντε από τους εθελοντές του Φεστιβάλ, που μοιράζονται μαζί μας την εμπειρία τους.

- Η **Σοφία Σαββουκίδου**, 21 χρόνων, είναι Καλαμαριώτισσα και σπουδάζει Ιατρική. Είναι επίσης εθελόντρια στη ΧΑΝΘ, συμμετέχει στο Συμβούλιο Νεολαίας του δήμου Καλαμαριάς, στην Κεντρική Ένωση των Συμβουλίων Νεολαίας Ελλάδας και στη Διεθνή Οργάνωση Νέων.
- «Ήρθα στο Φεστιβάλ ως εθελόντρια γιατί είναι ένας τρόπος να καλλιεργήσεις τις δεξιότητές σου.
- Ήμουν στο περίπτερο του Φεστιβάλ στη ΔΕΘ, τον Οκτώβριο, και μετά, στο 46ο Φεστιβάλ, στην υποδοχή. Ερχόμουν κι άλλες χρονιές για να δω ταινίες, αλλά στο 46ο Φεστιβάλ είδα πολλές. Κι εδώ που τα λέμε, το φεστιβάλ είναι ιστορικός θεσμός, με σημαντικό ρόλο στη ζωή της Θεσσαλονίκης. Είναι λοιπόν ωραίο να συμμετέχεις και να το ζεις από μέσα».

Η Χριστίνα Μπακάλμπαση, 19 χρόνων, είναι από τη Θεσσαλονίκη και σπουδάζει Πολιτικός Μηχανικός. Εργάζεται εθελοντικά και στη ΧΑΝΘ. Στο 46ο Φεστιβάλ πρόσφερε τη βοήθειά της στον έλεγχο των εισιτηρίων, στην τακτική είσοδο και έξοδο των θεατών από τις αίθουσες. «Ακούω επί χρόνια για το φεστιβάλ από τους γονείς μου, που παρακολουθούν ταινίες. Εγώ ήρθα πέρσι για πρώτη φορά, στο Ντοκιμαντέρ. Έμαθα τυχαία για το θεσμό του εθελοντισμού του Φεστιβάλ, από μια παρέα που θα έκανε αίτηση, και ήρθα κι εγώ. Γνώρισα από μέσα όλο αυτό το μηχανισμό της υποδοχής των θεατών. Εντυπωσιάστηκα από τον τρόπο που μέσα σ' αυτό το χαμό και το στριμωξίδι, το προσωπικό του Φεστιβάλ παρέμενε ήρεμο και έλυne όλα τα προβλήματα του κόσμου γρήγορα και με ευγένεια. Φυσικά, ήταν πολύ καλό που μπόρεσα να δω και πολλές ταινίες δωρεάν».

Η Ελίζα Παρδαλίδη, 23 ετών, είναι από τον Πειραιά και σπουδάζει Δημοσιογραφία. Ήταν εθελόντρια και στους Ολυμπιακούς Αγώνες. Στο 46ο Φεστιβάλ εργάστηκε εθελοντικά στο Γραφείο Τύπου και στις Δημόσιες Σχέσεις. «Ήταν μια ευκαιρία να ζήσω το φεστιβάλ από μέσα. Αυτή τη γιορτή του σινεμά, τα φώτα, τον κόσμο, ένα κλίμα που μου άρεσε πάρα πολύ. Ήταν πολύ χρήσιμη η εμπειρία μου σε σχέση μ' αυτό που σπουδάζω, γιατί είδα πώς οργανώνεται ένα Γραφείο Τύπου, μια συνέντευξη Τύπου, όλη η απαραίτητη προετοιμασία, όλα τα μικρά πράγματα και οι λεπτομέρειες. Ελπίζω να δουλέψω κάποια στιγμή στο Φεστιβάλ, ή ακόμη, να μπορέσω να επισκεφτώ και άλλα κινηματογραφικά φεστιβάλ.»

Ο Δημήτρης Λαζόπουλος, 19 χρόνων, είναι κι αυτός Σαλονικιός και σπουδάζει Δημοσιογραφία. Στο 46ο Φεστιβάλ εργάστηκε στο Γραφείο Τύπου και στο στήσιμο της έκθεσης του Ντιν Ταβουλάρης στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης. «Ήξερα για το Φεστιβάλ από τους γονείς μου, που πήγαιναν αρκετά συχνά. Όσο μεγάλωνα έβλεπα ότι είναι το σημαντικότερο πολιτιστικό γεγονός της Θεσσαλονίκης. Είδα στη σχολή την ανακοίνωση για τον εθελοντισμό και ήρθα. Ήταν συγκλονιστική εμπειρία που είδα από κοντά ανθρώπους όπως ο Κόπολα, ο Ταβουλάρης. Ξένες προσωπικότητες που θαυμάζω. Μ' άρεσε το πώς δουλεύει το φεστιβάλ. Στο στήσιμο της έκθεσης του Ταβουλάρης, ένιωσα πραγματικά ότι βοήθησα το Φεστιβάλ. Στο 8ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ, μ' άρεσει που θα παρακολουθήσω ταινίες και θα μάθω πώς γίνονται γιατί με ενδιαφέρει κι επαγγελματικά».

Η Βιργινία Γεωργιοπούλου, 22 χρόνων, είναι από τους Γαργαλιανούς Μεσσηνίας, μια πόλη 10.000 κατοίκων και σπουδάζει στη Νομική. Στο 46ο Φεστιβάλ δούλεψε στην επιμέλεια των εκθέσεων του Νίκου Παπατάκη στο Αλατζά Ιμαρέτ και της «Τέχνης» στο «Ολύμπιον». «Παλιά υπήρχε μόνο ένας κινηματογράφος στην πόλη μου, που έκλεισε όταν ήμουν στο γυμνάσιο. Οπότε, έγινα παιδί του DVD. Έμαθα εντελώς τυχαία για τον εθελοντισμό στο Φεστιβάλ από μια φίλη και ήρθα γιατί γενικώς μου άρεσει να προσφέρω ανιδιοτελώς. Ο εθελοντισμός, όταν γίνεται οργανωμένα, μπορεί να έχει πολύ καλά αποτελέσματα. Μ' άρεσε ότι θα δω την εικόνα από την πλευρά της τέχνης. Τον κινηματογράφο, τις εκθέσεις φωτογραφίας, την αισθητική που υπάρχει σε κάθε εκδήλωση. Ήταν φανταστική εμπειρία η προετοιμασία των εκθέσεων και όλη η τεχνική προεργασία. Συνεργάστηκα με τη σεναριογράφο Μάριον Ιγγλέση, πολύ γνωστή στο χώρο, και ήταν πολύ ωραία αυτή η εμπειρία. Έμαθα πού και γιατί πάει μια φωτογραφία μέσα στο χώρο της έκθεσης, το σκεπτικό του στησίματος».

ού αλλού θα βλέπατε ας πούμε τα τρία μεγάλα αφιερώματά του να μοιράζονται στην εικαστικό Σάρα Μόρις, στον πειραματικό Στίβεν Ντούσκιν και στον παντελώς άγνωστο στο δυτικό κοινό Ιάπωνα Ναγκασάκι Σουνί-

τσι; Ο τελευταίος μάλιστα άνοιξε το φεστιβάλ με τη νέα εκδοχή του αριστουργηματικού **Heart Beating in the Dark**, ένα παράδοξο ριμέικ της cult πλέον ταινίας που είχε γυρίσει το 1982, με το ίδιο πρωταγωνιστικό ζευγάρι. Για πολλούς άλλωστε και μόνο για την αναδρομή στο ακριβοθώρητο έργο του Σουνίτσι άξιζε το ταξίδι.

Παρότι η δεύτερη θητεία της νεόκοπης διευθύντριας Σάντρα Ντε Χάμερ συνοδεύτηκε από σαφές νοικοκύρεμα και μάζεμα στο συνολικό αριθμό ταινιών, δύσκολα μπορείς να πεις ότι κάτι έλειψε φέτος από το Ρότερνταμ για τους, κρατηθείτε, 360.000 θεατές του. Εκτός ίσως από την αδικαιολόγητη γκρίνια αρκετών κριτικών για το μέτριο, κατά την άποψή τους, φετινό διαγωνιστικό πρόγραμμα. Δεν θα συμφωνήσουμε καθόλου και δεν υπάρχει καλύτερη απόδειξη από το φετινά βραβεία, το σκοτεινό **Walking on the Wild Side** του Χαν Ζίε από την Κίνα, το εφηβικό **Glue** του Αλέξις ντος Σάντος από την Αργεντινή και το απολαυστικό στη ραθυμία του **La Perrera** του Μανουέλ Νιέτο Ζας από την Ουρουγουάη. Και οι τρεις ταινίες ανήκουν σε πρωτοεμφανιζόμενους και καλό είναι να κρατήσετε τα ονόματά τους. Ούτε ξεχνάμε, στα εκτός συναγωνισμού, το **Lunacy** του αειθαλούς μετρ Γιαν Σβανκμάγιερ, μια απολαυστικά βλάσφημη ματιά στον παράλογο κόσμο μας. Αν έχουμε να γκρινάξουμε για κάτι, αυτό είναι η απουσία –για μια ακόμη φορά από αυτό το πολυεθνικό καλεοδοσκόπιο– της Ελλάδας, μην έχοντας ούτε μια μικρού μήκους συμμετοχή για την τιμή των όπλων.

Ευτυχώς το ίδιο δεν ίσχυσε για το έτσι και αλλιώς πιο βαρύνουσας σημασίας φεστιβάλ του Βερολίνου, όπου η Ελλάδα είχε πολλαπλή παρουσία. Ξεκινώντας από τον Γιώργο Λάνθιμο και την πιστοποίηση ότι τελικά «ουδείς προφήτης στον τόπο του», καθώς το ανήσυχο κοινό του ριζοσπαστικού Φόρουμ τίμησε δεόντως, γαμίζοντας τις προβολές και συμμετέχοντας σε μαραθώνια Q&A, την **Κινέτ-**

τα του, που εδώ κτυπήθηκε ανηλεώς από την ελληνική κριτική. Και μιλώντας για κριτικούς, η **Κινέττα** αποτελεί μια από τις επιλογές του περιοδικού «Film Comment», που θα παρουσιαστεί στο Lincoln Center της Νέας Υόρκης την άνοιξη – και έπεται και συνέχεια. Αυτά για όσους αναρωτούνταν για τη συμμετοχή της στο διαγωνιστικό της Θεσσαλονίκης. Συνέχεια με την παρουσία δυο παλιότερων μικρού μήκους του Κωνσταντίνου Γιάνναρη (**Caught Looking, Trojans**) στον εορτασμό των είκοσι χρόνων για τα περίφημα gay βραβεία Teddy Awards και της Ιρίνα Μπόικο με τον γλυκύτατο **Κλέφτη** της, που έφυγε μάλιστα με ειδική μνεία ταινίας μικρού μήκους.

Για να ξεφύγουμε πάντως από τα δικά μας, το φετινό Βερολίνο σίγουρα ήταν από πιο δυνατά των τελευταίων ετών και αυτό σε ένα μεγάλο βαθμό χάρις στην ανέλπιστα δυνατή παρουσία του γερμανικού σινεμά, που όπως όλα δείχνουν διανύει την καλύτερη χρονιά του. Απόδειξη οι τρεις εκπληκτικές συμμετοχές του διαγωνιστικού (**Requiem** του Χανς Κρίστιαν Σμιθ, **The Free Will** του Ματίας Γκλάσνερ, **Longing** της Βαλέσκα Γκρίσεμπαχ), αλλά και τα **Tough Enough** του Ντέτλεβ Μπουκ, **Lucy** του Χένερ Γουίνκλερ και **Windows on Monday** του Ούρλικ Κέλερ στα παράλληλα τμήματα.

Δεύτερη αναζωογονητική ένεση στο πρόγραμμά του, η επιστροφή των... Ιρανών μετά από τρεις δεκαετίες με πέντε συνολικά συμμετοχές, αφού ο δαιμόνιος διευθυντής Ντίτερ Κόσλικ κατάφερε να πείσει το φεστιβάλ της Τεχεράνης να μετακινήσει λίγο τις ημερομηνίες ώστε να μπορούν οι ταινίες να έρχονται αμέσως μετά στο Βερολίνο. Έτσι, είδαμε τον Τζαφάρ Παναχί να παίζει, κυριολεκτικά, μεγάλη μπάλα και να κερδίζει στο 90' αν όχι τη Χρυσή Άρκτο, τουλάχιστον το Μεγάλο Βραβείο της Επιτροπής και κυρίως τις καρδιές όλων με το αριστουργηματικό **Offside**. Ο Παναχί, με αφορμή το ποδόσφαιρο, δημιουργεί μια ακόμη συγκλονιστική όσο και ανέλπιστα χιουμοριστική σπουδή πάνω στη θέση της γυναίκας στο σύγχρονο Ιράν, που οι κακές γλώσσες έλεγαν ότι επιλέχτηκε μόνο και μόνο λόγω του επερχόμενου Μουντιάλ.

Στάση τρίτη, η ισχυρή παρουσία των ντοκιμαντέρ που στο Φόρουμ κάλυπταν σχεδόν το μισό πρόγραμμά του. Ο κατεξοχήν πολιτικός χαρακτήρας του φεστιβάλ διαφυλάχτηκε στο ακέραιο δίνοντας τη Χρυσή Άρκτο στην **Grbavica** από τη Βοσνία. Πολλοί μίλησαν για σιγοντάρισμα λόγω θέματος (μια μουσουλμάνα μεγαλώνει την κόρη της καρπό βιασμού από Σέρβους σε στρατόπεδο συγκέντρωσης), όμως ο λεπτός και μακριά από οποιοδήποτε μελοδραματισμό χειρισμός από την πρωτοεμφανιζόμενη Γιασμίλα Ζμπάνιτς, μας πείθει ότι βρισκόμαστε μπροστά σε ένα μεγάλο ταλέντο.

Αφήσαμε για το τέλος το σημαντικότερο ίσως γεγονός για το φεστιβάλ, την εδραίωση της Αγοράς του (European Film Market) που απέκτησε τη στέγη του στο φοβερό μουσείο του Μάρτιν Γκρόπιους ως μια από τις σημαντικότερες στην Ευρώπη. Για να μην ξεχνάμε ότι καλώς ή κακώς το αγαπημένο μας σινεμά είναι και μια βιομηχανία εικόνων...

του Λευτέρη Αδαμίδη

Κάθε χρόνο η νέα κινηματογραφική φεστιβαλική σεζόν κάνει ποδαρικό στην καρδιά της Ευρώπης με δυο φεστιβάλ που στο ημερολόγιο μοιάζει να τα χωρίζει μια αναπνοή αηλιά πολύ περισσότερα στη φιλοσοφία τους. Αν λοιπόν το Βερολίνο συναγωνίζεται σε λάμψη τις Κάννες και τη Βενετία, το εναλλακτικό Ρότερνταμ δικαίωσε για άλλη μια χρονιά τη σύνδεσή του με τις πιο ρηξικέλευθες επιλογές και το σταθερό του φλερτ με την avant - garde.

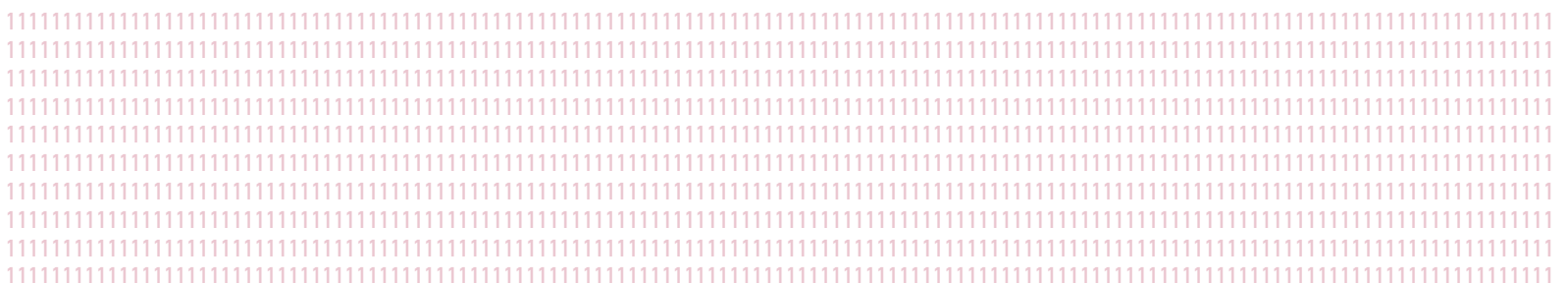
Ρότερνταμ Βερολίνο: στη νέα χρονιά με το δεξί

Tο 56ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Βερολίνου (9-19 Φεβρουαρίου 2006) απέδειξε για άλλη μία φορά ότι πρόκειται για ένα εξαιρετικά σημαντικό ευρωπαϊκό φεστιβάλ υπό τη διεύθυνση ενός εμπνευσμένου οραματιστή και ταυτόχρονα πραγματιστή, του Dieter Kosslick. Η Μπερλίναλε προκάλεσε και φέτος έντονο διάλογο, παρουσίασε εξαιρετικές ταινίες κι έκλεψε για άλλη μια φορά την παράσταση: έδωσε προτεραιότητα στην προώθηση και την προβολή του έργου νέων και άγνωστων δημιουργών, χωρίς να αμελεί καταξιωμένους «κλασικούς», όπως ο Ρόμπερτ Άλτμαν και ο Σίντνεϊ Λιούμετ, στο διαγωνιστικό της τμήμα, επέλεξε προσεκτικά και ανέδειξε ταινίες που συμβαδίζουν με την ανθρωπιστική και κοινωνική ακεραιότητα και ανησυχία, τόλμησε παράλληλα να υποστηρίξει την καινοτομία και τη διαφορετικότητα τόσο στο τμήμα «Πανόραμα», όσο και μέσω των Teddy Awards (που φέτος έκλεισαν πανηγυρικά είκοσι χρόνια με ένα «best of» αφιέρωμα των προηγούμενων χρόνων) και φρόντισε παράλληλα να διανθίσει το πρόγραμμά της με επισκέψεις από σταρ και προσωπικότητες. Η Μπερλίναλε είναι ένα φεστιβάλ που αισθανόμαστε στην Ελλάδα πολύ κοντά μας, για τη στενή και δυνατή σχέση που έχει αναπτυχθεί με τα χρόνια ανάμεσα στα δύο φεστιβάλ: Η Χρυσή Άρκτος δόθηκε στην ταινία **Grbavica** της Jasmila Zbanic, της οποίας το σενάριο συμμετείχε και βραβεύτηκε στο εργαστήριο Balkan Fund του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης το 2003, ο νικητής του βραβείου σκηνοθεσίας Michael Winterbottom (**The Road to Guantanamo**) μόλις λίγους μήνες πριν είχε τιμηθεί στο 46ο Φεστιβάλ με αφιέρωμα στο πολυσχιδές έργο του, ενώ το co-production forum Crossroads του Φεστιβάλ μας κέρδισε πολλά στην πρώτη διοργάνωσή του από την τεχνολογία και τη στήριξη του αντίστοιχου σχήματος της Μπερλίναλε. Πέρα από την ποιότητα των ταινιών, όμως, το Φεστιβάλ του Βερολίνου μπορεί να περηφανεύεται για το European Film Market, την Αγορά Κινηματογραφικών Ταινιών του Βερολίνου, μια πραγματικά εντυπωσιακή διοργάνωση που, υπό την καθοδήγηση της διευθύντριας του Beckie Probst, μέτρησε φέτος την υψηλότερη συμμετοχή επαγγελματιών από κάθε προηγούμενη χρονιά, κερδίζοντας στο 18ο χρόνο διεξαγωγής της τον τίτλο του ουσιαστικού πρωταγωνιστή της 56ης Berninale – μια επιβεβαίωση της άποψης πως ένα πετυχημένο κινηματογραφικό φεστιβάλ οφείλει να συνδέεται άμεσα με μία ακόμα πιο πετυχημένη κινηματογραφική αγορά.

Με αφορμή το γεγονός ότι το 2005 η Ευρώπη είδε τα εισιτήρια στις κινηματογραφικές της αίθουσες να μειώνονται κατά 11%, αλλά το μερίδιο για τις εγχώριες παραγωγές σε επτά από τις μεγαλύτερες ευρωπαϊκές αγορές να αυξάνεται από 4% έως και 10%, οδήγησε, στο πλαίσιο του European Film Market, στη δραστηριοποίηση των ευρωπαϊκών οργανισμών και των sales agents και στην αύξηση συμφωνιών προαγοράς για ευρωπαϊκά projects στη φάση της ανάπτυξης. Ένα γεγονός με ιδιαίτερη σημασία και για το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, αφού μέσω του φόρουμ συμπαραγωγής Crossroads, του ταμείου ανάπτυξης σεναρίου Balkan Fund και της αγοράς κινηματογραφικών ταινιών Agora, μπορούμε να αναπτύξουμε περαιτέρω, στην κατεύθυνση που περιγράφεται παραπάνω, τον ρόλο μας ως κέντρου για την παραγωγή και την προώθηση ταινιών της ευρύτερης βαλκανικής και μεσογειακής περιοχής.

της Δέσποινας Μουζάκη

Προσεχώς: Έργα!

Θεματικά αφιερώματα, ειδικές προβολές, συζητήσεις, σεμινάρια, ενδιαφέρουσες επισκέψεις και... μια σημαντική διάκριση. Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης ετοιμάζει για το αμέσως προσεχές διάστημα, στο πλαίσιο της ετήσιας δραστηριότητάς του, πολλά και ενδιαφέροντα. Κρατήστε σημειώσεις.

«ΧΡΥΣΗ ΑΡΚΤΟΣ» στο GRBAVICA

Στην ταινία GRBAVICA, το σενάριο της οποίας συμμετείχε και βραβεύτηκε στο τριήμερο εργαστήρι του Balkan Fund του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης το 2003, απονεμήθηκε η φετινή «Χρυσή Άρκτος» του 56ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Βερολίνου.

Το Grbavica, πρώτη μεγάλου μήκους ταινία της Βόσνιας σκηνοθέτιδας Jasmila Zbanic (με θέμα την καθημερινότητα μιας γυναίκας, θύμα βιασμού, στην αναταραχή που ακολουθεί τον πόλεμο στα Βαλκάνια), αποτελεί ένα εξαιρετικής σημασίας πρότζεκτ για το Balkan Fund του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, αφού αποτελεί το πρώτο που πέρασε από το εργαστήρι αυτό, ολοκληρώθηκε και είχε δημόσια προβολή, κατακτώντας ταυτόχρονα μία τόσο σημαντική διάκριση. Η ίδια η σεναριογράφος και σκηνοθέτιδα δήλωσε ότι χωρίς το Balkan Fund δεν θα είχε καταφέρει ούτε να κάνει την ταινία, ούτε να ολοκληρώσει το σενάριο και να το φέρει σε αυτό το επίπεδο ποιότητας.

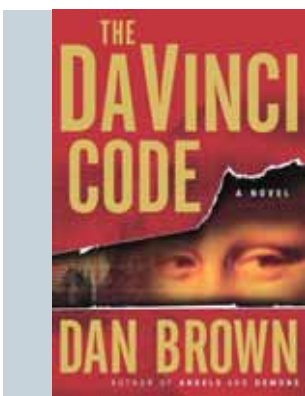
«Το Grbavica είναι ένα καλό παράδειγμα για το πόσο ανεκτίμητη είναι η επαγγελματική ανάπτυξη σεναρίου και για το τι μπορούν να επιτύχουν ταμεία σαν το δικό μας» λέει η Χριστίνα Kallas-Καλογεροπούλου, καλλιτεχνική διευθύντρια του Balkan Fund. Από την πλευρά της η διευθύντρια του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, Δέσποινα Μουζάκη, δήλωσε ότι «Η επιτυχία του Grbavica μας δίνει την αφορμή να ανακοινώσουμε τον σχεδιασμό μας για το επόμενο φεστιβάλ, στον οποίον περιλαμβάνεται η παρουσίαση αποσπασμάτων ταινιών από τις βαλκανικές χώρες, που είναι σε εξέλιξη, σε ειδικές προβολές για την ανεύρεση συμπαραγωγών και για την εν γένει προώθησή τους».

SEX, ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ & ΣΙΝΕΜΑ VI 4 - 10 Μαΐου 2006, Θεσσαλονίκη

Το καθιερωμένο θεματικό αφιέρωμα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης σε συνδιοργάνωση με το Κέντρο Σεξουαλικής και Αναπαραγωγικής Υγείας (ΚΕΣΑΥ) έρχεται για έκτη συνεχή χρονιά να αναδείξει τη σημασία και την έκφραση της σεξουαλικότητας σήμερα, και ειδικότερα στην εποχή της εικόνας και της πληροφορίας, όπου το άτομο διαμορφώνει άποψη για το «τι είναι το σεξ» μέσα από παραστάσεις αποτυπωμένες στο χαρτί ή σε μια οθόνη.

Το πρόγραμμα θα περιλαμβάνει ταινίες της πρόσφατης κινηματογραφικής παραγωγής που διερευνούν όλες τις εκφάνσεις της ανθρώπινης σεξουαλικότητας όπως αυτές εκφράζονται μέσα από την έβδομη τέχνη. Παράλληλα με τις προβολές, η διοργάνωση εμπλουτίζεται με μια σειρά εκδηλώσεων (εκθέσεις, συζητήσεις κ.α.) που στόχο έχουν όχι μόνο την ενημέρωση και την ευαισθητοποίηση του κοινού σε θέματα που αφορούν τη σεξουαλική/ αναπαραγωγική υγεία αλλά και την διασκέδασή του.

ΒΙΒΛΙΟ & ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ: «ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΛΙΧΟΥΔΙΕΣ» 27 - 29 Μαΐου 2006, Θεσσαλονίκη

Θεματικό αφιέρωμα με άξονα την σχέση του βιβλίου με τον κινηματογράφο παρουσιάζει και φέτος το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, σε συνεργασία με το Εθνικό Κέντρο Βιβλίου (ΕΚΕΒΙ). Το αφιέρωμα με τίτλο «Κινηματογραφικές Λιχουδιές» αποτελεί μέρος μιας σειράς εκδηλώσεων που πραγματοποιούνται στο πλαίσιο της 3ης Διεθνούς Έκθεσης Βιβλίου Θεσσαλονίκης (25 - 29 Μαΐου), η οποία είναι φέτος αφιερωμένη στη σχέση του βιβλίου με το κρασί και άλλους γευστικούς πειρασμούς. Στο πλαίσιο του αφιερώματος θα προβληθούν ξένες και ελληνικές ταινίες α' προβολής καθώς και avant premieres ξένων ταινιών (κάποιες και με την παρουσία του δημιουργού τους) βασισμένες σε λογοτεχνικά έργα που μας ταξιδεύουν στις γλυκές και πικάντικες απολαύσεις της ζωής. Επίσης, θα διοργανωθούν ημερίδες, συζητήσεις και σεμινάρια διασκευασμένου σεναρίου.

Η συνεργασία του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης με το ΕΚΕΒΙ, εγκαινιάστηκε κατά τη διεξαγωγή του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, όπου το Εθνικό Κέντρο Βιβλίου ανακοίνωσε τη θέσπιση του βραβείου «Καλύτερου Σεναρίου Βασισμένο σε Ελληνικό Λογοτεχνικό Έργο», συνοδευόμενου από χρηματικά έπαθλα 7.000 ευρώ (μεγάλου μήκους) και 3.000 ευρώ (μικρού μήκους).

Ρυθμός ίσον χρόνος και ο τελευταίος επιδρά πολύ χαρακτηριστικά στο θεατή. Θα πρέπει να συντονίζουμε τη χρονικότητά μας με εκείνη της ταινίας έως ότου, και εφόσον επιθυμούμε, να νιώσουμε.

Το «νιώθω» δεν είναι μόνον το καλύτερο κλειδί να απολαμβάνουμε σινεμά αλλά και ο σίγουρος τρόπος να ασφαλίζουμε, να εξασφαλίζουμε τις σχέσεις, έστω κι αν μας απατούν.

Η απάτη και η απώλεια στη ζωή μας δεν είναι χάντικαπ αλλά εφόδια. Αυτά τα λέει τόσο ωραία το γαλλικό σινεμά, με τόσο όμορφο, βραδυφλεγή τρόπο, και το αφιέρωμα του φεστιβάλ τόσο αναγκαίο (για το δικό μου βαρόμετρο τουλάχιστον) όπως η ζεστή ανοιξιάτικη βροχή.

Η σεζόν τελείωσε ουσιαστικά και τα γραφεία διανομής την «τυραννούν» με τα υπόλοιπα εποχής, που κάποια απ' αυτά περιέχουν και ορισμένες καλές αλλά αντιεμπορικές ταινίες. Το δικό μου σημειωματάριο πάντως δεν καταγράφει κάποιο τίτλο. Δεν μπορώ να το δω μόνον ως διεκπεραίωση. Καλός ο επαγγελματισμός, αλλά όταν οι εικόνες σε πετάνε έξω, τι να πεις, τι να σκεφθείς. Κάποια άνοδο δείχνει το βαρόμετρο με τον νέο **Αστερίξ**. Το θέμα θεωρείται εξαντλημένο, αλλά ο σκηνοθέτης μπορεί να το κάνει να μην είναι ξεφλημένο. Θα δούμε.

Στις αμφίσημες αξίες του σινεμά το **Hostel** πού μπορεί να καταταγεί; Στο καλτ, στην πλάκα, στο «αίμα και σπέρμα» ή στην έμμεση ανάδειξη μιας κοινωνίας βαρβαρότητας;

Ένα παιδικό έλκηθρο

Κατερχόμαστε συνεχώς ως ανθρωπότητα, ως κοινότητα, ως άποψη και αισθητική. Μια **Κάθοδος** χωρίς τέλος. Αλήθεια, το είδατε αυτό το βρετανικό σπλάτερ; Οι στόχοι του ήταν πέραν του αίματος και στο μεδούλι του σχολιασμού, της μετατροπής μας σε ζώα. Το **Hostel** δεν κινείται ανάλογα.

Μήπως τελικά κάθοδος είναι ένας νέος ταλαντούχος σκηνοθέτης να χρειάζεται το όνομα του Κουέντιν Ταραντίνο που τον «παρουσιάζει...»; Κάτι τρέχει. Καλό ή κακό; Άλλο ένα δίλημμα κι αυτό.

Οι θεατές που ψηφίζουν στο Internet δεν έδειξαν να έχουν διλήμματα στις απόψεις τους για την **Αννάπολη**, μια αμερικανική ταινία βγαλμένη από το χθες. Κανένας δεν γνωρίζει το πώς και το γιατί, αλλά οι ίδιοι οι «ιθαγενείς» (Αμερικανοί θεατές) τής έστρεψαν την πλάτη.

Γερνάει ένας άνδρας στα 63 του; Εσείς τι λέτε, τι ψηφίζετε; Θα δούμε. Υπάρχει και ο Σον Κόνερι, υπάρχει και ο Χάρισον Φορντ που ετοιμάζεται μέσω Σπίλμπεργκ για τέταρτο «Ιντιάνα Τζόουνς». Για την ώρα, κοντά στην κυρία Βιρτζίνια Μάντσεν, είναι στον **Κωδικό προστασίας (Firewall)**. Στη Μεγάλη Βρετανία αντέγραψαν πλήρως τη ληστεία του φιλμ και «έφαγαν» τα περισσότερα χρήματα που διέρρευσαν τότε σε τέτοια κόλπα. Θα σας αρέσει η ταινία; Υποθέτω πως ναι. Αν άρεσε σ' εμένα; Βεβαίως. Κάποιοι ίσως σκέφτονται πως έβαλα πολύ νερό στο κρασί μου.

Γιατί το κρασί νερώνεται όταν επιθυμώ την απόλαυση; Και τι είναι το σινεμά παρά ιδίως απόλαυση; Υπάρχει περίπτωση να παρασυρθούμε από μια «κακή» ταινία μεγάλης απόλαυσης; Και τι είμαστε, μικρά παιδάκια που θα μας αποπλανήσουν και θα ασελήσουν πάνω μας οι «κακοί»

σκηνοθέτες;

Αρκετά διώξαμε τον κόσμο από το σινεμά. Ας επιχειρήσουμε να τον επαναφέρουμε. Γι' αυτό λάτρεψα το **Μόναχο**, γι' αυτό το πρότεινα με τέτοιο πάθος.

Με το ίδιο πάθος προτείνω να βρούμε τον τρόπο να στηρίξουμε τις παραδοσιακές αίθουσες. Πρέπει να επιβιώσουν για να τις επισκεπτόμαστε. Κι εγώ δεν θα γράψω «Ποτέ μην στείλεις να ρωτήσεις για ποιον χτυπάει η καμπάνα», αλλά θα σημειώσω «όταν πεθαίνει ένα κομμάτι, ένα λίκνο που σ' αυτό μεγαλώσαμε, πεθαίνουμε σταδιακά κι εμείς».

Αυτός είναι ο βαθμιαίος θάνατος που έχει έλθει και μέσω της αποξένωσής μας με σχεδόν σιδηρόποτε. Κοιτάτε πώς πάει το πράγμα. Αδιαφορώ, πέφτω σε απάθεια, δεν συγκινούμαι πια, δεν νιώθω, είμαι σε αφασία... τέλος.

Τι άραγε να εννοούσε ο Γουέλς στον **Πολίτη Κέιν**, όταν έβαζε ως τελευταία λέξη στο στόμα του ήρωά του το όνομα (Rosebud) του παιδικού του έλκηθρου;

Το βαρόμετρο ανεβαίνει, η ζωή συνεχίζεται και είναι ωραία ιδίως την άνοιξη, ιδίως την εποχή του Πάσχα. Το σινεμά ζει και βασιλεύει και σταδιακά επιστρέφει. Ο κόσμος μάλλον φεύγει από τις αίθουσες, αλλά οι Αμερικανοί ξανάρχονται βελτιωμένοι, οι Γάλλοι είναι πάντα καλοί. Εξαφανίστηκαν οι Ιρανοί, κόπασαν οι Κινέζοι, όσο για την Ελλάδα σιγή ιχθύος ή «η σιωπή είναι χρυσός»; Κλείνω τη στήλη και στο ποτήρι βάζω νερό στο... κρασί... (μου)!

του Αλέξη Ν. Δερμεντζόγλου
alex_derm@freemail.gr

το νερό στο κρασί

Οι θερμοκρασίες ανεβαίνουν, οι γαλλικές ταινίες ήλθαν, τις ανέμενα. Αποτελούν για μένα μια πολύ ευχάριστη μετάβαση σε άλλη διάσταση. Είναι θέμα διάθεσης βεβαίως. Κάποιοι έχουν πρόβλημα με τους ρυθμούς αυτού του σινεμά. Δεν μπορούν να κάνουν προσομοιώσεις μαζί του...

Αλήθεια που θα πάνε...;

Σωτήριον ακαδημαϊκό έτος 2005- 2006. Στο δεύτερο έτος της σχολής κινηματογράφου του Α.Π.Θ εισήχθησαν περίπου 75 φοιτητές. Μαζί με τους δευτεροετείς φοιτητές το σύνολό τους ανέρχεται γύρω στους 150. Και αναμένεται, φυσικά, ο αριθμός τους να αυξάνεται προοδευτικά με τη συνέχεια λειτουργίας της σχολής. Και το πιο απλό και φυσικό ερώτημα: Που θα απορροφηθούν τόσο νέοι επαγγελματίες του κινηματογραφικού χώρου όταν θα πάρουν το πτυχίο τους; Επαγγελματίες με ουσιαστική γνώση, μετά από περάτωση πενταετών σπουδών; Το ερώτημα μου μπορεί να φαίνεται πρώιμο και να απαντάται εύκολα, υπό την έννοια του ότι οι απόφοιτοι της σχολής κινηματογράφου δεν έχουν καμία διαφορά από τους πτυχιούχους κάθε άλλης σχολής για τον τρόπο που θα μπουν στον επαγγελματικό στίβο. Όμως εδώ πρόκειται για ένα πολύ διαφορετικό και ευαίσθητο τομέα. Δεν πρέπει επ' ουδενί να γεμίσουν τα κανάλια από πτυχιούχους εικονολήπτες και φροντιστές. Να καλυφθεί και αυτός ο τομέας, αλλά όχι μόνο. Σ' αυτά τα παιδιά, τα γεμάτα μεράκι και όρεξη για κάτι νέο στον κινηματογραφικό ορίζοντα, πρέπει να δοθούν οι ευκαιρίες. Αυτά είναι το μέλλον του ελληνικού κινηματογράφου και πρέπει να βοηθηθούν.

Νάνου Σπετσιώτη
Πρωτοετής

κάθε μήνα φοιτητές της σχολής κινηματογράφου σχολιάζουν

Το σινεμά... πυξίδα ζωής

Μπορεί μια ταινία να σου αλλάξει τη ζωή; Κι αν ναι, πώς νοείται αυτή η αλλαγή, ποια η πρακτική της σημασία; Μπορεί το σινεμά να σου αλλάξει τη ζωή; Σίγουρα, ο καθένας έχει να δώσει τη δική του απάντηση. Άλλοι θα σηκώσουν αδιάφορα τους ώμους. Άλλοι θα πουν πως σε καμία περίπτωση μια σειρά από εικόνες δε μπορεί να σε επηρεάσει, όπως ένας μεγάλος έρωτας ή ένας ξαφνικός θάνατος. Και άλλοι θα γνέψουν το κεφάλι θετικά.

Εγώ, μάλλον, ανήκω στην τελευταία κατηγορία. Αλλιώς δε θα βρισκόμουν σε αυτό το τμήμα. Η δικιά μου ιστορία ξεκινάει πριν δύο χρόνια, όταν ήμουν ακόμα στο λύκειο. Τότε, αμφιταλαντευόμουν ανάμεσα σε σπουδές marketing ή δημοσιογραφίας, αν και ξέρω ότι οι δικοί μου ήθελαν να με δουν δικηγόρινα. Δεν έχω προσδιορίσει ακόμα τι ήταν αυτό που στάθηκε αφορμή για να βάλω το Τμήμα Κινηματογράφου πρώτη μου επιλογή. Ξεροκεφαλιά, είπαν οι περισσότεροι. «Θα τινάξεις στον αέρα τους κόπους τόσων ετών, έτσι θα χαράμισεις την υψηλή σου βαθμολογία;», θυμάμαι ότι μου έλεγαν.

Πράγματι, η επιλογή ενός τμήματος για το οποίο κανείς τότε δεν ήξερε τίποτα ήταν τολμηρή. Σε πείσμα όλων, πάντως, εγώ ξεκίνησα από την επαρχιακή πόλη και έφτασα στην άλλη άκρη της Ελλάδας για να πραγματοποιήσω αυτό που νόμιζα ότι ήταν το όνειρο μου. Σχεδόν δυο χρόνια μετά, νομίζω ότι άξιζε τον κόπο. Αρκετές φορές έχω αμφιβάλλει για τις επιλογές μου, γιατί όντως το τμήμα αντιμετωπίζει προβλήματα. Αλλά κάθε αρχή και δύσκολη, δε λένε;

Όπως και να' χει, αυτές οι σπουδές μου έχουν μάθει ένα πράγμα: πως κάθε ταινία σου αφήνει το στίγμα της, σε βάζει σε σκέψεις, σου ανοίγει πόρτες, σε ταξιδεύει. Και κάπως έτσι μπορεί να σου αλλάξει τη ζωή.

Δανάη Μικέλλη
Δευτεροετής

Θέλω

το "Sorry"
στο κινητό μου

Αποκλειστικά
από την TIM

My Tone

Κατέβασε τώρα το "Sorry"
της Madonna σε My Tone,
αποκλειστικά από το TIM Plus

Άλλαξε τώρα το μονότονο ήχο κλήσης
τουτ-τουτ και κάνε το κινητό σου να απαντάει
στο ρυθμό του "Sorry" της Madonna!
Μπες στο νέο μενού υπηρεσιών **TIM Plus**,
στην κατηγορία Ringtones ή απλά κάλεσε το
1432, και κατέβασε το "Sorry" της Madonna
σε ήχο My Tone. Και όσοι σε καλούν, θα το
ακούν μέχρι να απαντήσεις!

TIM plus